

AVE MARIA

"AVE MARIA"

If undelivered return to:
"AVE MARIA"
P. O. Box 443,
Lemont, Illinois.

"AVE MARIA"

Izhaja vsaki mesec. — Issued every month by

THE FRANCISCAN FATHERS
P. O. Box 443, Lemont, Illinois.

Naslov uredništva in
upravnništva:
P. O. Box 443,
Lemont, Illinois.
Tel.: Lemont 100-J-2

In the interest of the Order of St. Francis

Naročnina \$3.00 na leto.

Subscription Price \$3.00 per annum.

Entered as second-class matter August 20, 1925, at the post office at Lemont, Ill., under the Act of March 3, 1879. Acceptance for mailing at the special rate of postage provided for in Section 1103. Act of October 3, 1917, authorized on August 29, 1925.

VSEBINA DESETE ŠTEVILKE.

Sv. Frančišku	297	Utrinki z grička Assisi	319
Asiškemu Serafinu	298	Glasovi od naše Marije Pomagaj	320
1226 — 1926	299	Na razgledu	323
Sv. oče in Frančiškov Jubilej	300	Častna straža pred Najsv.	325
Pismo P. Generala za sedemstoletnico.....	301	Apostolstvo molitve	326
Na grobu svojega duhovnega očeta.....	302	Čudodelni Praški Jezušček	327
Assisi v frančiškanskem svetem letu	305	Njegov klic	329
Kolegij sv. Antona v Rimu.....	307	Nebesa	330
Sv. Frančišek Seraf. in njegovi bratje v Palestini	309	Na misijone v Indijo	331
Frančiškova dolina	312	Imelda	333
Sv. Frančišek in misijoni	316	Naš Radio	335
Tretjeredniki v svetu pa ne od sveta.....	318		

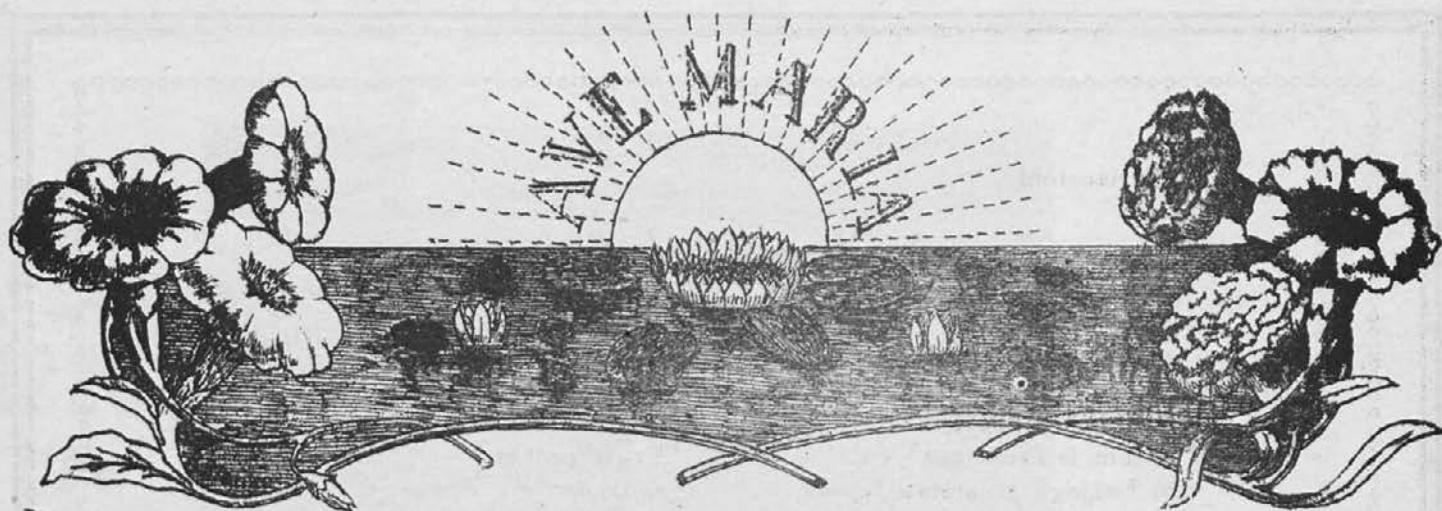
Kupite si takoj

KOLEDAR AVE MARIA

za leto 1927,

ki je že izšel. - Imamo ga le omejeno število.

Cena 50c. -- V Evropo 75c.

Naročnina za celo leto za Ameriko \$3.00. Za Evropo \$3.50. Naročnina za pol leta za Ameriko \$1.50.

REV. EVSTAHIJ, O. F. M.

SV. FRANČIŠKU.

O, KAKO SMO OTROŠKO VESELI
 SEDME STOLETNICE TVOJE!
 RADI BI PESEM GOSPODU ZAPELI
 V HVALO, ZAHVALO,
 KAKOR TVOJA DUŠA MU POJE!

ZGODAJ SI NAŠEL ZAKLADE NEBEŠKE,
 ZGODAJ DOSEGEL SVETOSTI SI VIŠEK —
 ZGLEDA BO SOLNCE V NIŽINE ČLOVEŠKE
 VEDNO SIJALO,
 BLAŽENI OČE FRANČIŠEK!

TEBE POZDRAVLJA CERKEV HVALEŽNA,
 VEDNO ŠE TRGA SADOVE SVETOSTI
 TVOJE, FRANČIŠEK — SLADKA IN NEŽNA
 PESEM JE TVOJA
 MED SERAFINI V RAJU RADOSTI!

SIJE ČLOVEŠTVU MILOSTI LETO,
 SEDMA STOLETNICA DVIGA OTROKE
 TVOJE DUHOVNE IN LJUDSTEV NEŠTETO,
 CERKVI SRED BOJA
 ZVOKI ODMEVAJO PESMI VISOKE!

P. Krizostom:

Asiškemu serafinu.

I. FRANČIŠKOVA POT.

Solnce je tvoja pot
in smeh in toplota.
Pesem je tvoja pot
in božjega stvarstva lepota.

Tvoja pot je kri —
so rože rožno-krvave.
Tvoja pot hiti
skozi trnje v višave.

Tvoja pot je vino,
Življenja kipeči sok.
Vsa tvoja pot edino —
je — Bog.

II. FRANČIŠKOVA SMRT.

Škrjančki pod oknom pojo
spev radosti. — —
A nam je hudo,
tako hudo, da ne vemo
kaj naj počnemo v bridkosti.

V tisti uri
goreče sveče
bratje v rokah so držali
in ob mrtvem očetu jokali
tako bridko
v tisti uri,
ko je solnce zašlo.

V tisti uri,
ko je solnce zašlo,
je stopil Frančišek v nebo.

V tisti uri,
ko so škrjančki peli,
so angeli Frančiška
v svojo sredo sprejeli.

V tisti uri,
ko so bratje jokali,
so angeli Frančiška
z glorijsko večno obdali.

III. FRANČIŠKOVA SLAVA.

Solnce je tvoja slava
in žar in toplota.
Pesem je tvoja slava
in božjega raja lepota.

Tvoja slava je kri —
so rane rožno-krvave.
Tvoja slava kipi
skozi vse nebeške višave.
Tvoja slava je vino,
ki daje moč milijonom otrok.
Vsa tvoja slava edino
je — Bog.

1226

1926

SEDEM sto let, težkih in trdih, je minilo, odkar je zatisnil oči v večno srečo blaženi božji muzikant, Sv. Frančišek Serafinski. Sedem sto let že imamo svetlo dvezdo vodnico na nebu, ki seva v naše zemске težave in nam govori: Ljudje božji, kadar vam klone srce v nepokoj in žalost, kvišku oči k Očetu, ki je v nebesih, kvišku oči k Predobremu, Prelepemu in Presvetemu Bogu! Da bi mogli mi vsi, kar nas je na svetu, doumeti globoko dušo asiškega Ubožca!

Kaj mu je bil svet? Sveta lojtrica, po kateri je hodil od dneva do dneva do neba, vsak dan korak višje, dokler ni zdrhtel v zadnji objem Srca Jezusovega, v zadnji objem večne Ljubezni.

Kaj pa je nam svet? Lojtrica navzdol! Hodimo, hodimo iz dneva v dan niže in niže. Vse naše stremljenje je usmerjeno v zemljo, v grudo in njene časne dobrine; mesto da bi nam bila smernica — ljubezen, nam je smernica sovraštvo, mesto da bi se brigali bolj za nebeške milijone božje ljubezni, se pehamo in trudimo za počen groš zemske časti in slave.

Življenje nam je sama bridkost, sam greh, samo zdvajanje.

Čemu nam je svetila zvezda na nebu? Čemu nam je bil vzor sedem sto let serafinski svetnik? Če si pa nismo ujeli ne enega zvoka njegove čudovite solnčne pesmi. . .

Pel je od rojstva do smrti, vse življenje mu je solnčna pesem. Pel je o dobroti božji, pel je o usmiljenju božjem, pel o ljubezni in bratstvu in o oni tihi sreči, ki navdaja sleherno srce, če ljubi Boga, če ga v vsem svojem nehanju priznava za Gospoda, Ga časti in moli.

Ves svet je odmeval od te pesmi in čudo, še danes odmeva, ko je minilo že sedem sto let, odkar je bila izpeta. Da, danes odmeva bolj ko kedaj poprej. Da bi nam segla v dušo ta božja pesem milijonarja serafinskega, ki ni bil bogat cekinov in dolarjev, a je bil poln nadzemskega bogastva, nadzemske sreče, zato molimo ob sedemstoletnem jubileju Frančiškovem: da bi nam izprosil pri Bogu milost gorečnosti v božji službi, prave ljubezni do bližnjega in vdanosti v križih in bridkostih. One vdanosti, ki moli vselej in povsod zlate besede: "Bog moj in vse moje!"

Sv. Oče in Frančiškov jubilej.

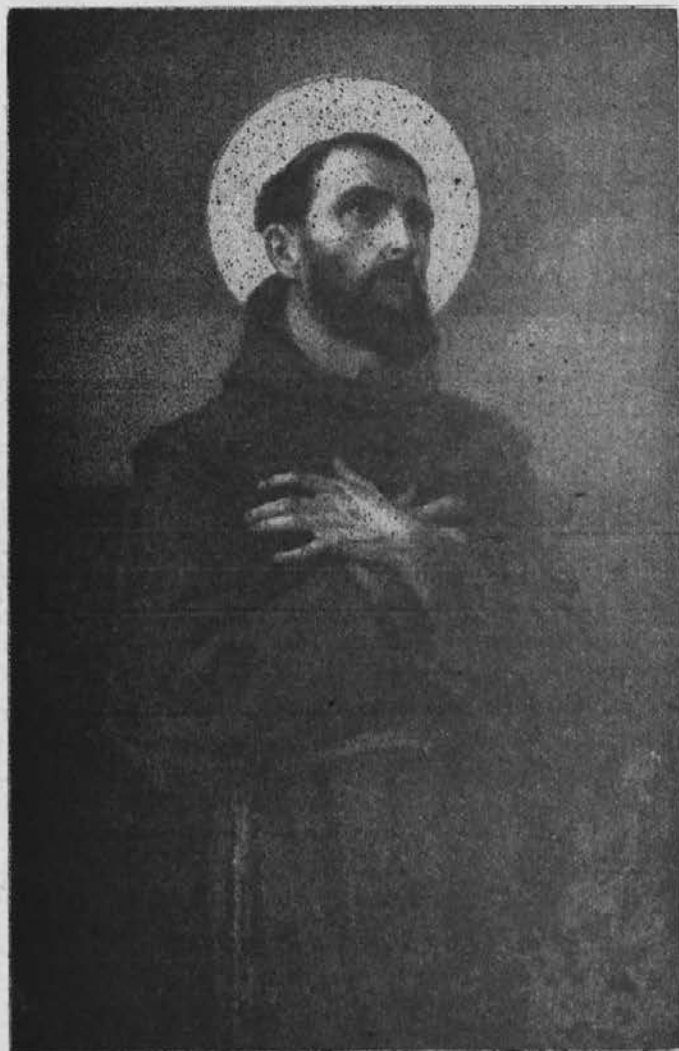

RANČIŠKANSKO sveto leto se je pričelo, kakor znano, s praznikom porcijunkule, to je 2. avgusta. Pričetek svetega leta so pa sv. oče naznanili že meseca aprila, ko so izdali obširno okrožnico o pomenu tega izrednega jubileja.

Preobširna je tista okrožnica, da bi se mogli mi na tem mestu baviti ž njo v njeni celoti. Omejili se bomo samo na misli sv. očeta, ki jih najdemo ob koncu omenjene okrožnice. Tam namreč sv. oče pišejo, kaj pričakujejo o priliki tega praznovanja za Tretji Red in od Tretjega Reda samega.

Od tretjerednikov pričakujejo: Da v vsem svojem življenju postanejo podobni Frančišku, da po njegovem zgledu postanejo svetu apostoli miru.

"Končno se obračamo na tretjerednike, naj že žive v samostanskih družinah ali zunaj v svetu. Naj

se potrudijo, da tudi s svojim apostolskim delovanjem pospešujejo duhovno rast krščanskega ljudstva. Zakaj, če je tako apostolsko delovanje nekoč prineslo tretjerednikom zasluženost čast, da jih je Gregor XI. imenoval vojake Kristusove in nove Makabejce, potemtakem prav tako lahko postane danes ta apostolat enako pomemben za javni blagor človeške družbe. Treba je samo, da tretjeredniki prav tako, kakor so po številu narasli, rasejo tudi v notranji podobnosti s sv. Frančiškom in svetijo z nepoprečnim in čistim življenjem."

Sledeče papeževe besede veljajo škofom:

"Kar so naši predniki, tako Leo trinajsti in Benedikt petnajsti, vsem škofom katoliškega sveta izrazili kot svojo pristržno željo, to pričakujemo tudi mi od Vaše dušnopastirske gorečnosti. To namreč, da Tretji Red sv. Frančiška na vso moč pospešujete in gojite — najžebo sami ali pa po svojih duhovnikih, ki so sposobni in izšolani za oznanjevanje božje besede. Treba je vernike poučiti, kakšen namen ima in kakšen cilj zasleduje ta red, mož in žena zunaj v svetu, kako velikega spoštovanja zasluži, kako lahko vsak stopi vanj in kako preprosto je izpolnjevanje njegovih predpisov. Dalje, kako veliko zakladnico odpustkov in privilegijev imajo tretjeredniki na razpolaganje, končno, kako veliko korist prinaša ta red za posameznike in za človeško družbo. Kdor se doslej še ni pridružil tej zmagoslavni vojski, naj v tem letu pride zraven po Vašem delovanju in prigovarjanju. In tisti, ki zavoljo mladosti še ne morejo stopiti v red, naj se vpišejo kot kandidati za Tretji Red v bratovščino, da se bodo že v mladosti naučili živeti po tem svetem načinu življenja."

Končno sklepa sv. oče iz številnih jubilejev, ki se vrše v letih njegove vlade, da Bog v svoji neskončni dobrotljivosti noče pustiti njegove vlade brez bogatih sadov za katoliško cerkev. "In tako opazujemo z velikim veseljem, kako se vse pripravlja na sedemstoletnico sv. Frančiška, ki je v svojem življenju hišo Gospodovo popravil in v svojih dneh tempel podpiral. In toliko rajši vidimo to, ker smo ga od zgodnje mladosti z veliko pobožnostjo častili za svojega patrona, sprejeli nekoč znak Tretjega Reda z velikim spoštovanjem in bili tako uvrščeni med njegove sinove."

Pismo p. generala za sedemstoletnico.

REČ. p. general frančiškanskega reda, Bernardin Klumper, je izdal za sedemstoletnico smrti sv. Frančiška posebno pismo na svoje podložne. Pismo je precej dolgo in izpodbuja sobrate k notranjemu prenovljenju, natančnemu izpolnjevanju redovnih dolžnosti in k zvestemu posnemanju sv. o. Frančiška. Naj napišemo tu nekatere misli iz tega pisma.

"Ko se bližajo dnevi, v katerih je pred sedmimi stoletji serafinski očak zapustil zemljo, vemo in vidimo, da se na vseh krajih krščanskega sveta, kamorkoli je prodrlo poznanje sv. Frančiška, pridno pripravljajo slovesnosti, da poživijo nanj spomin. To je nagib, da se naše srce napolnjuje z velikim veseljem. Po pravici se tega radujejo sinovi in učenci, ko vidijo, kakšno čast izkazujejo Očetu in Učeniku tudi zunanji ljudje; čast, ki je toliko več vredna, kolikor večje so bile čednosti uboštva, ponižnosti in preziranje sveta postavodavca Očeta. Gotovo je pravično, da mi, ki smo bili po božjem usmiljenju poklicani, slediti Frančiškove stopinje, in nadaljujemo uresničevati od Njega tako srečno začeto delo, z izredno slovesnostjo obhajamo dneve praznovanja v čast tako velikega Očeta, posebno da dajemo hvalo nebeškemu Očetu. Saj ni neznano vam, predragi bratje in sinovi, kako je On Frančiška ozaljšal z vsako vrsto čednosti, s kolikimi dobrotami ga je v obilnosti napolnil, s kolikimi izrednimi dobrotami ga je oblagodaril, da je postal popolna podoba Kristusa Križanega. Vhl mu je v srce nad vse gorečo ljubezen do Boga, iz katere vro kakor iz studenca, vse druge čednosti, po katerih more človek vseč biti Stvarniku in se mu popolnoma podvreči. Odtod silna Frančiškova ljubezen do božjega Zveličarja, katerega se je prizadeval posnemati v vsem, kolikor je mogel. In odtod tudi njegova velika ljubezen do bližnjega, s katero je objemal vse ljudi, posebno pa bolne in najbolj nadložne."

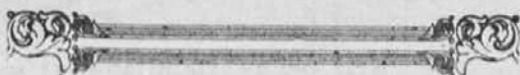
Nato očrtava preč. p. general sv. Frančiška v duhovnem življenju in spominja med izrednimi milostmi tudi vtisnjenje ran, ki so ga spremenile v živlega Kristusa. Potem ga slika ko postavodavca, ki je začrtal način življenja svojih bratov v vodilu; to je "knjiga življenja, upanje zveličanja, jedro evangelija, ključ do nebes, pogodba večne zveze."

Za tem se spominja sedanjega stanja reda manjših bratov in pravi, da redovno življenje napreduje,

število bratov se množi, v večini provinc so ustanovljeni serafinski kolegiji, študij je uravnan, misijoni uspevajo itd. Izpodbujajoč k radosti nad bližajočim se obhajanjem sedme stoletnice opozarja na želje sv. očeta, naj je praznujemo veselo, pa pred vsem moramo gledati na to, da se bo vsak izmed nas potrudil, oživiti in uresničiti v sebi Frančiškov zgled, da bomo žive podobe njegove.

Slednjič pa pravi, naj vsi z veseljem delamo na to, da bomo gojili in pospeševali veliko in častitljivo družino frančiškanskega tretjega reda.

Na grobu svojega duhovnega očeta.

(Poglavje spisa: Iz lepih dni.)
K.

SIZI!

Koliko milijonov src je že hrepenelo in koliko jih še hrepeni po tem malem neznatnem mestecu v solnčni Umbriji v Italiji.

Asizi — dan in grob očetov!

Asizi — rojstno mesto velikega "beračka" — "Poverello," — ki je vrgel od sebe vse posvetno, vrgel sebe — da je živel samo za Boga in za bližnjega, da je lahko rekel: Moj Bog in moje vse!

Asizi, rojstno mesto in mesto, kjer počiva truplo sv. Frančiška Asiškega, očeta toliko milijonov sinov in hčera, ki so se ga oklepali že sedemsto let z veliko ljubeznijo, sprejemali nase njegovo redovno, ubogo in spokorno rujava obleko, še bolj pa njegov zgled in njegova redovna vodila.

Sv. Frančišek Serafinski, čudež sveta!

Sedemsto let je že, kar počiva v hladni zemlji v spodnji cerkvi bazilike sv. Frančiška v Asizi in vendar milijoni so še danes, v katerih živi in deluje ta veliki mož.

Velike in številne so njegove tri družine sinov prvega reda: frančiškanov, kapucinov in minoritov.

Številna je družina klaris, drugega reda, katerega je ustanovil.

Najštevilnejši so bratje in sestre redovnega in svetnega tretjega reda.

Srce vseh teh neprešteti množic, o mestece Asizi, kako si drago, sveto!

In kako bi ne bilo, saj si rodno mesto njih ljubljenega duhovnega očeta, dom očetov, torej tudi njih!

Kako bi jim ne bilo, saj jim kriješ sveto truplo očetovo v tihem grobu v baziliki asiški.

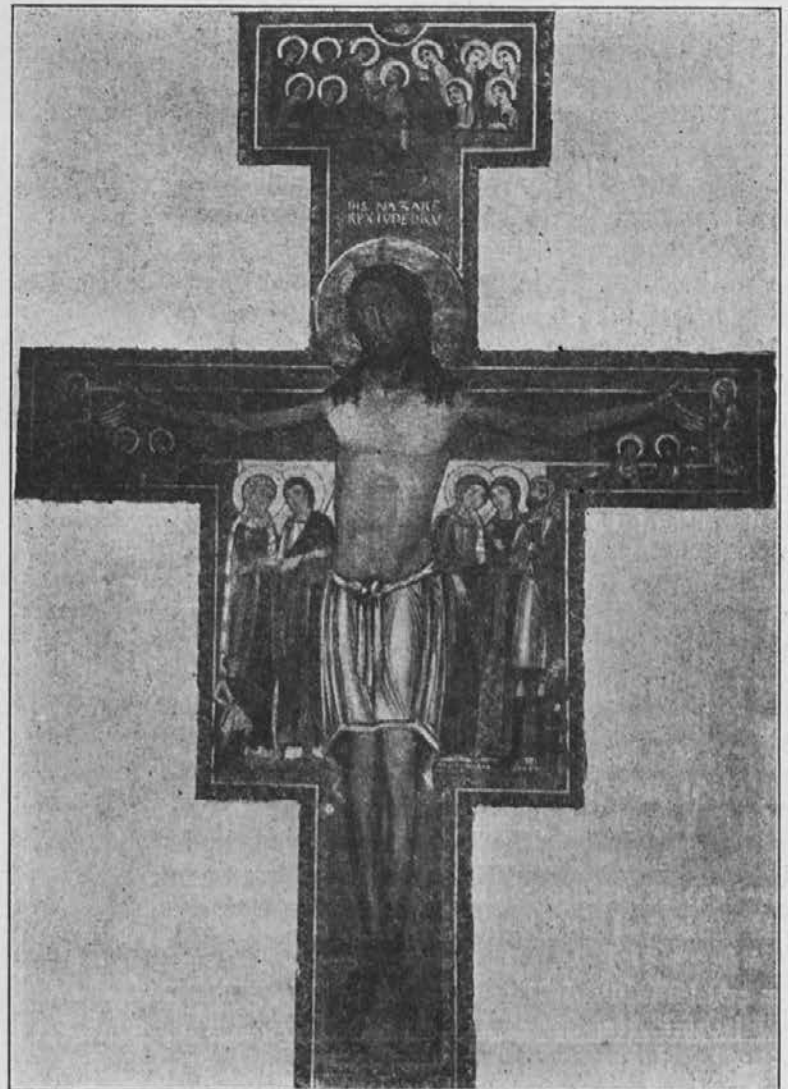
Kaj čuda, če je tja zahrepenelo tudi moje srce, če sem si želel vsaj enkrat v življenju poklekniti na ta sveti grob in poljubiti kamen, kateri ga krije, četudi sem

le nevreden njegov sin, vendar ljubeč sin!

Kako željno sem se zato oziral iz vlaka, ki je dirjal po lepi umbrijski dolini iz Rima proti Asizi. Kar dočakati se nisem mogel presrečnega trenutka, ko bom ugledal mesto in pozdravil očetov dom, "hišico očetovo." Toda tema, gosta tema nas je objela z vso svojo neprezorno črnino, predno smo prišli na postajo Asizi. Ko smo zagledali po prijaznem gričku mestne ulične svetilke in so nam sopotniki rekli: Asizi, skušal sem predreti z očmi to črno temo, da bi bil že oddaleč pozdravil mestece. Pa se ni dalo.

Ali ste se že po dolгих letih ločitve vračali proti svojemu domu, proti "hišici očetovi?" O, če ste, potem veste, kaka so bila moja čutila takrat. Potem razumete moje hrepenenje, ki je obhajalo mojo dušo one ure. Toda jaz grem danes prvič v "hišico očetovo," prvič bom pokleknil na očetov grob, na grob onega, čegar sin sem, ki mi je osladil že toliko trenutkov mojega redovnega življenja od šestnajstega leta do sedaj, ko pada že življenjska jesen na mojo glavo.

Vlak se je ustavil. Izstopili smo, sedli na "Bus," ki je oddirjal iz postaje proti hribu. Dobrih deset

Križ pri sv. Damijanu, ki je govoril sv. Frančišku.

minut, pa smo jo zavili skozi srednjeveška mestna vrata v ozko ulico.

V Asizi smo! Nikdar ne bom pozabil čutil, ko so me takrat obšla.

Pozno je bilo. Na samostanska vrata trkati tako pozno, ni kazalo. Poleg tega pa tudi niso varuhi očetovega groba sobratje, temveč minoriti, bratraci moji. Ostal sem pri družbi in šel z njimi v hotel, dasi me je srce gnalo takoj tja na grob.

Drugo jutro smo bili že takoj zgodaj na nogah in smo na vse zgodaj pohiteli v cerkev, da bi opravili sveto daritev in svojo pobožnost. Tudi je bil ves čas silno kratek. Ob devetih dopoldne smo

hoteli že vjeti vlak za naprej proti domovini.

Naš hotel je bil takoj poleg trga pred cerkvijo sv. Frančiška. Obokani hodniki na obeh straneh ga delajo v nekako samostansko dvorišče. Tudi neobhodni samostanski vodnjak je na sredi. Iz tega trga smo stopili v spodnjo cerkev, ki je zidana precej strmo, tako da je samostan na visokih obokih, kakor na kakem mostu sezidan. Menihi so ravno molili za glavnim oltarjem svoje jutranje molitve. Precej hitro so jih molili. Sredi te cerkve, kripte, je oltar in pod tem oltarjem je grob sv. Frančiška.

Solze so me oblile, ko sem pokleknil k grobu.

"Salve sancte pater . . . dux forma minorum!" sem molil. Pa saj nisem mogel moliti. Čutil sem nekaj, česar sam razumel nisem. Duh mi je vhajal nazaj za sedemsto let, ko je ta veliki mož, moj veliki duhovni oče, hodil tu okrog in polagal temelje tej velikanski stavbi — frančiškanskim redovom. Videl sem ga v duhu, tega velikega moža, kako velikansko delo je izvršil na svetu, dokler je živel. Umril je kakor vsaki drugi človek. In vendar duh mi je prešel vseh zadnjih sedemsto let. Videl sem vso slavno in veliko zgodovino frančiškanizma, vse velike sinove in hčere, ki so vstajali za njim, sledili njegovemu vodilu, njegovemu duhu, skušali biti "drugi" sv. Frančišek.

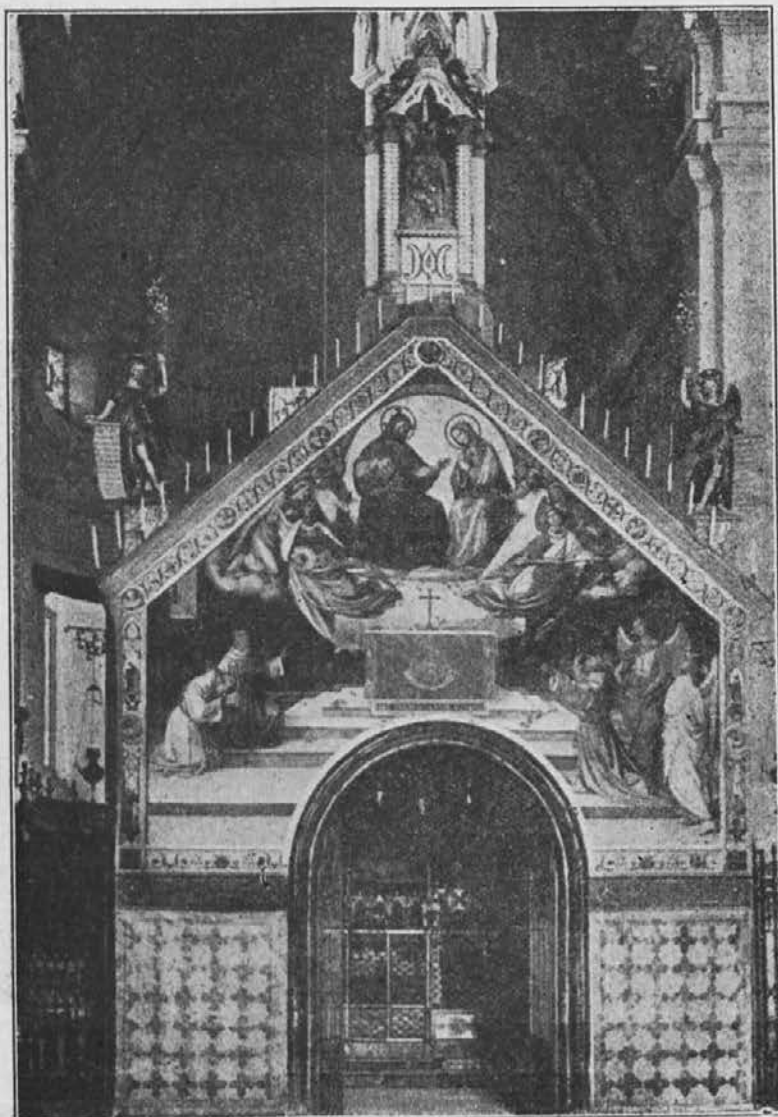
Tu počivaš, sveti Frančišek, tudi moj duhovni oče! Tudi mene kličeš za seboj . . .

Grob očetov . . .

Vendar ni bilo časa se dolgo muditi. Če hočemo še kaj več videti, treba hiteti. Duhovnika sva šla v zakristijo in prosila dovoljenja, da bi maševala. Brat zakristan naju sicer ni bil nič kaj vesel, vsaj na obrazu se mu je videlo. Vendar odkazal nama je vsakemu en stranski oltar in odmaševala sva.

Po maši smo si dalje ogledali najprej kripto, spodnjo cerkev, potem pa tudi zgornjo cerkev, h kateri smo morali iti zunaj po stopnicah ob cerkvi. Zgornjo cerkev so ravno preslikavali in jo pripravljali za letošnji jubilej. Prav nič posebnega nima ta cerkev na sebi. Je bazilika, je velika, visoka, vendar, povem naravnost, bil sem razočaran. Pričakoval sem kaj bolj veličastnega. Vendar je pač nad grobom "beračka" — morda je že bolj prav tako, da je preprosta.

Prostor, odmenjen za ta spis, ne dovoli, da bi se dalje tu mudil, sicer nam pa tudi čas ni dopuščal. Ogledali smo si površno celo stavbo in odšli v hotel, da smo zajutrkovali in se pripravili za naprej.

Kapelica "Porciunkula" v baziliki Marije Angeljske.

Hoteli smo obiskati še pravo "hišico očetovo," sveto porcijunkulo v cerkvi "Angelske Kraljice."

Jako me je vleklo obiskati tudi sv. Damijana, kjer je tekla zibelka frančiškanskih redov, kjer je namreč sv. Frančišek ustanovil svoje redove. Pa cerkvice je še danes prav taka, kakršno jo je sv. Frančišek popravil. Tudi je tam še križ, odkoder je čul besede: "Frančišek, ali ne vidiš, da se moja cerkev podira. Pojdi zato in popravi jo!"

Rad bi bil obiskal tudi prostor, kjer je stal hlev, v katerem je bil sv. Frančišek rojen.

Kaj zanimivo bi bilo obiskati tudi grob sv. Klare, prve začetnice reda klarisinj.

Vse to in še marsikaj drugega bi bili radi obiskali, pa — časa ni bilo. Upal sem, da mi bo morda še kedaj dana prilika, da bom prišel tu sem in si vzel dovolj časa, da si ogledam vse te zanimivosti do dobra.

Odhiteli smo, kolikor se je dalo hitro, v dolino, da si ogledamo še slavno "porcijunkulo," cerkvico "Angeljske Kraljice," katero je sv. oče tolikanj ljubil in kjer je toliko premolil.

Ta cerkev je nekako dve ali tri milje v dolini pod Asizom.

Tu je bila pristava oo. benediktincev, ki so tu imeli malo kapelico, kjer so redovni bratje, ki so delali na polju v dolini, opravljali svoje molitve. Ob času sv. Frančiška je bila cerkvice — porcijunkula, zapuščena in na razpadu. Sv. Frančišek jo je vzljubil, ker je bila v skritem kraju. Tu je živel s svojimi brati. Popravil jo je in naredil iz nje samostansko kapelico.

Tu sem se je vračal utrujen iz svojih misijonskih potov in tu v molitvi, postu in pokori nabiral novih moči za nadaljnje delo. Tu se je vršil prvi redovni binkoštni kapitel — zborovanje vseh bratov. Tu se je sv. Klara odpovedala svetu in začela red klarisinj. Tu je bilo tudi, kjer je dobil ve-

liki odpustek, katerega imenujemo "porcijunkolski" — prav po tej cerkvici se imenuje. In ko se mu je bližal konec, zaželel si je sem in se dal tu sem prenesti in je tukaj tudi izdihnil v naročje božje svojo veliko sveto dušo.

Sedaj stoji nad to cerkvico velikanska bazilika. Cerkev Marije Angeljske, ki je sicer zunaj popolnoma dozidana, znotraj pa še veliko manjka, da bo gotova. Kapelica stoji sredi cerkve pod mogočno kupolo. Ta bazilika se mi je precej bolj dopadla kot ona v mestu. Tudi je veliko veličastnejša kot ona. Zunanje lice od spredaj je precej podobno Brezijski cerkvi, vsaj na prvi pogled. V tej cerkvi je tudi kapelica, kjer je stala celica sv. Frančiška, v kateri je umrl.

Tudi to cerkev smo si mogli ogledati samo površno, potem smo pa odhiteli na postajo, kjer smo kmalu dobili vlak in se odpeljali dalje.

Asizi je tip srednjeveškega mesta. Tudi dandanes je še popolnoma tako. Poslopja, hiše, vse kaže na starodavnost, ko so bile zidane.

Mesto ni veliko. Stoji na rebri prijaznega grička, vrh katerega se vidijo razvaline starega gradu. Posebnost mesta od daleč so visoki oboki samostana pri baziliki sv. Frančiška. Človeku se zdi, kakor da bi od daleč gledal borovniški železniški most.

Sv. Frančišek je bil tu rojen leta 1182. in tu umrl 4. oktobra leta 1226.

Vlak je odrdral z nami iz Asizi.

Oči so mi pa vhajale zopet in zopet nazaj na mesto. V duhu sem še enkrat pozdravljal to sveto mesto za vsako frančiškansko srce, še enkrat pozdravljal "grob očetov" in "hišico očetovo" in prosil dobrega očeta, naj ne pozabi moliti tudi za svojo najmlajšo in najrevnejšo družinico — naš komisarijat sv. Križa v Ameriki.

Bazilika Marije Angeljske. V ozadju mesto Assisi.

Assisi v frančiškanskem svetem letu.

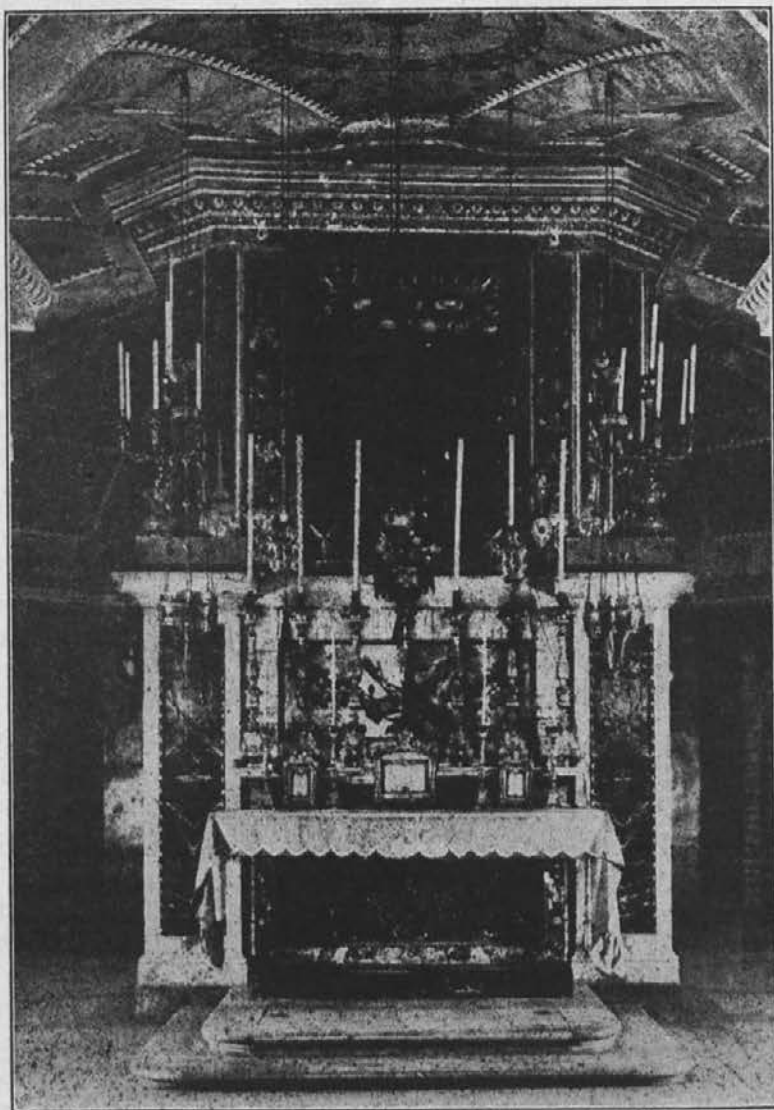

EKI londonski list piše o letošnjih slovesnostih v Assisiju približno tako-le:

Prvi teden cerkvenih slavnosti v čast sv. Frančišku se je pričel v nedeljo, 26. julija. Malo, srednjeveško mesto v Umbriji je bilo popolnoma izpremenjeno, olepšano in preskrbljeno z vsem mo-

nih množic radovednih izletnikov, šumnih in veselih, pa tudi pobožnih romarjev, ki hite obiskovat samo svetišča. Vozovi in avtomobili drve z glasnim trobljenjem sem in tja, navzgor in navzdol, in napravljajo obilo šuma in hrupa po mestu.

Trgovine in gostilne, ki so že stoletja na istih mestih in vajene le nezatnega domačega prometa, so se razširile in narasle. Raztegnile so svoje prostore ven na cesto, kar najdalje mogoče, in nudijo komodnosti, o kakršnih se niti sanjalo ni nikomur

Grob sv. Frančiška v spodnji asiški cerkvi.

dernim komfortom, da bi moglo postreči vsem neštevilnim romarjem, ki se za to leto napovedujejo. Mnogo jih je že prišlo in so dali mestu novo lice. Tu srečaš frančiškane vseh vrst in vej, kapucine, konventuale in celo uboge klarisinje z vseh strani zemeljske oble. Ozke in zvite asiške ulice, ki so navadno tako tihe in mirne, so sedaj vedno polne pisa-

v času ponižnega svetnika in v dolgih poznejših stoletjih. Sploh je toliko moderne navlake danes v Assisiju, da bi gotovo sv. Frančišek še enkrat zbežal med divje Saracene v Sveto deželo, ako bi videl vse to na svoje telesne oči. Toda drugače biti ne more, ker je Assisi v tem letu kraj, kamor derejo množice z vsega sveta.

Vpliv asiškega svetnika.

Ali kaj je poglobitveni namen tega, da so povabljeni romarji in obiskovavci, naj pridejo in postanejo deležni odpustka sv. Frančiška? Čemu pošilja Rim škofove, kardinale in celo papeškega legata, da opravljajo v vseh mogočih samostanih, cerkvah in kape lah službo božjo v spomin sedme stoletnice blažene smrti sv. Frančiška? Nič drugega nego omejiti preveliko posvetnost moža in žene naših dni. Globok in tajinstven vpliv sv. kraja je tako velik, da mora pretresti celo največjega posvetnjaka in zakrknjenca. Istotako pravi krščanski duh, ki veje tod, dalje spomini in legende o sv. Frančišku, in končno, to pa še posebno, poveličanje prave ponižnosti in prostovoljnega uboštva, ki je tako tesno spojeno s tem krajem.

Poživitev Frančiškovega češčenja je že naredila mnogo dobrega v prvi vrsti med Italijani samimi. Nikoli nisi slišal, da bi to ljudstvo tolikokrat omenjalo Frančiška in se ga spominjalo s takim občudovanjem, ko ravno letos. Splošno navdušenje za čednostni in sveti zgled Frančiškov je prodrlo v vsa srca, visokih in nizkih, vernih in celo nevernih. Cerkev in država se kosata v proslavljanju velikega Asižana.

Mestne oblasti, od prefekta do župana, so postale tako goreče, kakor bi tvorile del onih treh redov, ki jih je ustanovil Frančišek. Cerkve, kapele in svetišča so se prenovila, popravila in olepšala. Samostani, ki jih je bila državna oblast v divjih, veri sovražnih dneh zasegla, prehajajo zopet v prave-

močno last Manjših Bratov, in sicer popravljeni. Celó na svetnih poslopjih, koder je najti marsikako pravo umetnino, slavečo sv. Frančiška, so se izvršile na javne stroške premnoge poprave in restavracije.

Imena ulic in cest.

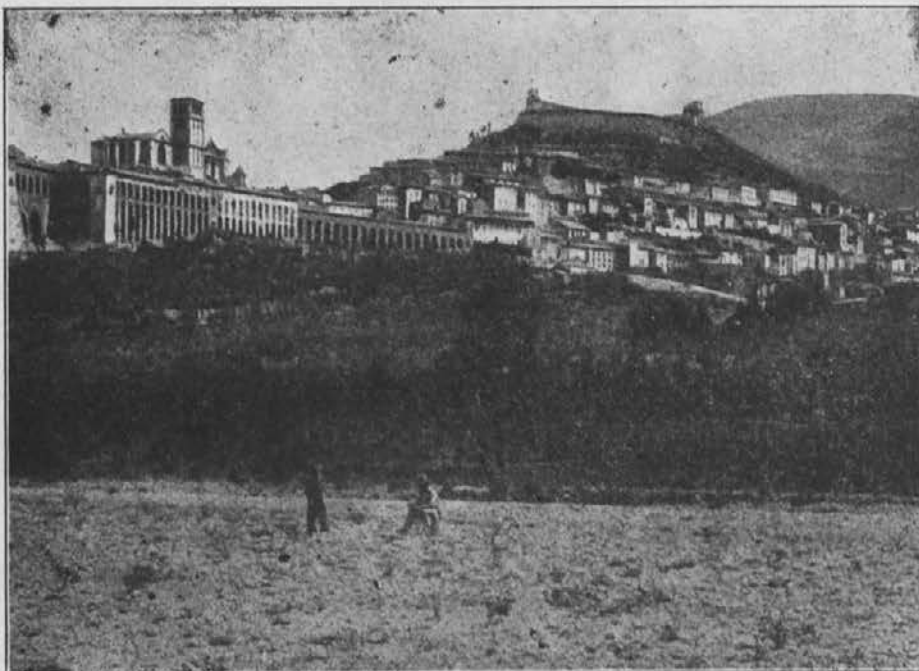
Celo ulice in trgi so dobili nazaj stara in zgodovinska imena. Okoli 40 ali 50 let nazaj je vladal v mestu tak "antiklerikalizem," da je skušal vse sledove globoko verne preteklosti zatreti in postaviti v svetlo luč vsa mogoča posvetna in tuja imena po ulicah in trgih. Ta napad na mesto in na Frančiška se je sedaj odstranil in vsa pota in stranpota imajo zopet stara imena. Država je pred nekaj desetletji vzela frančiškanom velik samostan in nastanila v njem svoje sirote. Lansko leto je pa začela zidati novo sirotišnico. Ko bo ta končana — menda prihodnje leto — se bodo v oni samostan zopet vrnilo menihi.

Benetke so imele v srednjem veku pri asiških slavnostih posebno pravico. Na dan porcijunkulskih odpustkov so smele poslati lastno odposlanstvo v Assisi, ki je korakalo skozi mesto pod levjo zastavo sv. Marka, za njo pa četa vojakov. Letos je asiški župan povabil Benetke, naj se zopet poslužijo starih pravic, in povabilo je bilo z navdušenjem sprejeto.

Porcijunkulski odpustek je pomenil v srednjem veku eno največjih prazniških slovesnosti na Laškem. Prvega avgusta je vsaka umbrijska občina poslala v Assisi svoje odposlanstvo in istotako premnogi knezi z vseh krajev Evrope. Navadno je prišel tudi poseben papežev delegat. Toda davno je že od takrat, ko se je ta odpustek s tako slovesnostjo obhajal.

In vendar je kazalo mesto Assisi letos 2. avgusta prizor, kot menda že tri ali štiristo let ne. Novi zvonovi, ki so jih poklonile umbrijske občine, so se oglasili ob času hvalnic in večernic in so "hvalili Boga za brata, solnce in za veter, za oblake in za sinje nebo, za vodo in za ogenj, za mesec in za zvezde, za cvetlice in za travo, za odpuščenje in zo sveto smrt."

Leto 1926 je res veliko leto za vse, ki ljubijo sv. Frančiška.

Assisi s starim gradom, cerkvijo sv. Frančiška in samostanom.

Kolegij sv. Antona v Rimu -- glava franč. reda.

IM, glava krščanstva, je tudi glava frančiškanskega reda. Vrhovni predstojnik katoliške cerkve ima svoj sedež v Vatikanu, general frančiškanov pa v kolegiju sv. Antona.

Ob veliki cesti Via Merulana, blizu bazilike sv. Janeza v Lateranu, stoji naš kolegij. Veliko poslopje je to, čeprav na zunaj ni podobno krasni palači, temveč že na prvi pogled razodeva, da je redovniška hiša, samostan.

Poslopje je razdeljeno v dva dela. Prvi del je generalna kurija, to se pravi: vrhovno vodstvo reda, ki ga sestavljajo najvišji redovni predstojnik, p. general, in njegovi svetovavci, ki jih je šest. To predstojništvo se voli za šest let na takoimenovanem binkoštnem kapitelju, ki ga general vsakih šest let skliče v Assisi, rojstni kraj sv. Frančiška. Volivno pravico imajo vsi provincijali vsega sveta in še nekateri drugi. Sedanji general, p. Bernardin Klumper, je bil izvoljen pred petimi leti, prihodnje leto se bo pa vršil nov binkoštni kapitelj, ki bo izvolil novo vrhovno predstojništvo za nadaljnjih šest let. Sedanji general je po rodu Belgijec in je jako častljiva osebnost. V vsem redu je zelo spoštovan in priljubljen, ker zna združevati krepko roko predstojnika s toplo ljubeznijo dobrega očeta.

V generalni kuriji pri sv. Antonu se rešujejo zadeve reda po celem svetu. Tja prihajajo dan za dnem neštivilna pisma, tu se pri sejah vrhovnega

vodstva vsebina teh pisem živahno pretresa in od tod zopet romajo pisma z odgovori in odločbami nazaj na najrazličnejše kraje sveta.

Že sam sv. Frančišek je določil, da mora vsak novi vrhovni predstojnik zaprositi pri sveti Stolicy enega kardinala, ki prevzame protektorat vsega reda. Na ta način je serafinski red najbolj zavarovan in zagotovljen, da bo ostal vedno v najtesnejši zvezi z rimsko cerkvijo in podložen vsakokratnemu pravilno izvoljenemu svetemu očetu. Sedanji protektor našega reda je kardinal Bonzano, ki je ne samo Ameriki, temveč vsemu svetu dovolj dobro znan izza zadnjega svetovnega evharističnega kongresa v Chicagi.

Naša slika prinaša generala Bonzana obenem s patrom generalom in njegovim generalnim prokuratorjem.

Drugi del kolegija sv. Antona je pa odločen za šole in stanovanja. Šola v kolegiju je zopet dvojna: višja šola za redovne duhovnike in pripravljavnica za misijonarje, ki odidejo po končanih študijah v poganske kraje, največ na Kitajsko.

V višji šoli za redovne duhovnike študirajo frančiškani do malega iz celega sveta. Pater general želi, da bi vsaka provincija imela tam vsaj enega patra. Po končanih študijah in prestanih stroгих izpitih postanejo ti patri "generalni lektorji" in dobe pravico, da smejo na vseh frančiškanskih šolah po vesoljnem svetu učiti bogoslovne predmete.

Naša slovenska provincija ima doslej samo enega generalnega lektorja, p. Ciprijana, ki je napravil v kolegiju sv. Antona izpite iz cerkvene zgodovine in sorodnih ved. Drugi bogoslovni profesorji slo-

Kolegij in cerkev sv. Antona v Rimu.

venske provincije so pa študirali po drugih univerzah in si deloma pridobili tudi doktorsko čast. Ravno sedaj pa zopet eden naših patrov študira v Rimu pri sv. Antonu, da postane generalni lektor. To je naš sotrudnik in znan slovenski pesnik, p. Krizostom Sekovanič.

V kolegiju stanuje vsega skupaj okoli 200 redovnikov. Ker so prišli skupaj z vseh koncev in krajev sveta, si lahko malo predstavljamo, kako pisano življenje mora vladati v tej Frančiškovi družini. Poleg teh, ki stanujejo v kolegiju, pa prihajajo tja v šolo tudi gojenci drugih rimskih samostanov, ki jih je precejšnje število.

Poseben oddelek, kot že omenjeno, pa tvori pripravljavnica za misijonarje v poganskih krajih. Nad tem delom ogromnega poslopja plava čisto poseben mistični duh. Sam Bog ve, kod bodo nekoč vodila čudna pota te mlade idealne mladeniče, ki se v teh skromnih celicah pripravljajo na svoj vzvišeni poklic . . . Vsi enega srca in ene misli, so pripravljani na vse žrtve, ki jih čakajo, pa če bo treba darovati tudi življenje za odkup neumrjočih duš . . . Slovenci, žal, nimamo nobenega gojenca v teh posvečenih prostorih, ker je v zadnjih letih provincija sama v precejšnji zadregi za mladi naraščaj. Bog daj, da bi bilo v prihodnosti bolje! Pač je pa preteklo leto dovršil šolanje v tej pripravljavnici en pater iz bratske zagrebške provincije in odšel takoj potem na Kitajsko — to je misijonar p. Prado Triplat. Naj bi njegov zgled potegnil za seboj še mnogo drugih.

Poleg kolegija je jako lepa cerkev, ki je tudi posvečena sv. Antonu. Sv. Anton je bil eden prvih profesorjev v našem redu in je jako priljubljen rimski svetnik. To dvoje je menda odločevalo, ko so izbirali patrona za kolegij in cerkev.

Rimljanom je ta cerkev zelo draga. Pridno jo obiskujejo in se priporočajo svojemu najbolj popularnemu svetniku. Pa tudi menihe frančiškane imajo jako radi. Kadar se razkrope študentje iz našega kolegija po deset in deset na izprehod po mestu, dvigne marsikatera mati svoje dete na roke in

P. general. Kardinal protektor. P. gen. prokurator.

mu zašepeta: Glej, to so bratje sv. Antona — frati di sant' Antonio! — To ime je prešlo Rimljanom že v meso in kri. Gojencev našega zavoda nihče drugače ne imenuje.

Razume se, da tako ogromen učni zavod ne more obstati brez profesorjev in brez učnih pripomočkov, v prvi vrsti učenih knjig. Z obojim je naš kolegij izvrstno preskrbljen. Velik profesorski zbor, ki ga sestavljajo sami priznani učenjaki v svojih strokah, skrbi za to, da je bogoslovni študij v našem kolegiju na višku moderne bogoslovne znanosti.

Knjižnice ima pa kolegij kar tri. Največja od njih šteje sama 25,000 knjig. Vse so prekrasno urejene in v njih najdeš dragocene znanstvene knjige.

Iz vsega kratkega opisa našega kolegija je jasno, da smemo ta kraj nazvati glavo frančiškanskega reda, ljubeznivi Assisi je pa njegovo — srce.

Sv. Francišek Seraf. in njegovi bratje v Palestini.

P. Benigen.

LAVNOSTNA številka "Ave Marije" ob 700letnici sv. Franciška bi bila pač pomanjkljiva in nepopolna kakor krona brez biserov, ako bi vsaj na kratko ne omenila velike pridobitve sv. Franciška Serafinskega v Palestini ali v Sveti deželi. Tam je zdaj kustodija, rekli bi okrajina franciškanov, katere pričetek je zasluga našega ustanovitelja. Sv. Francišek je namreč pridobil svojemu redu varstvo svetih krajev, posvečenih po rojstvu, delu, trpljenju, smrti, častitljivem vstajenju in vnebohodu božjega Zveličarja.

Česar niso zmogli križarji, da bi pridobili in ohranili za sveto Cerkev te vsakemu kristijanu tako ljube in častitljive kraje, to je dosegel ponižni sv.

Francišek s svojimi sobratmi leta 1291 in od tedaj so njegovi redovniki varuhi božjega groba in drugih svetišč v Sveti deželi, torej že 707 let.

To je izredna, edino redu sv. Franciška Serafinskega lastna prednost in čast, da je njemu od rimskih papežev izročena v skrb in varstvo Sveta dežela z mnogimi svetišči, kakor tudi dušno pastirstvo ondotnih katoliških krist-

tijanov. Te svete kraje varujejo in ohranjajo zvesto in požrtvovalno že nad 700 let franciškanji kot pooblaščenji zastopniki sv. Cerkve.

Ker je bil pisec teh vrstic 14 let v kustodiji Svete dežele, kamor mu pač naravno še vedno uhajajo misli in želje, zato hoče v prav kratkih potezih podati nekoliko črtic o kustodiji Svete dežele v čast njenemu začetniku sv. Francišku.

Imena: Nazaret, Betlehem, Jeruzalem imajo veliko, sladko moč na malega učenca, ko se mu razlagajo zgodbe o Jezusovi mladosti. Spomin na to mu ostane živ in neizbrisen, kazoč mu neizmerno ljubezen božjo do nas.

Kolikor bolj se kristijan zaveda, kaj je naš Zveličar storil na teh krajih za nas, toliko bolj se vne-ma v njegovem srcu ljubezen do Boga, ki je za nas človek postal, da bi nas odrešil in večno zveličal.

Kdo je pač to ljubezen božjo do človeka bolj prisrčno premišljeval in jo bolj želel povračati, kot sv. Francišek Serafinski? Saj zato je zaslužil častni pridevek "serafinski," s čimer pove sv. Cerkev, da je ljubezen najvišjih nebeških duhov, serafinov, gorela v njegovem srcu.

Želeč pokazati v dejanju svojo srčno ljubezen do božjega Zveličarja, se je sv. Francišek napotil z nekaterimi svojimi sobratmi v Palestino leta 1219, da bi s tem vdahnil svojo ljubezen tudi serafinske-mu redu.

Obiskujoč svetišča v Sveti deželi je gledal z žalostjo opustošene in onečaščenje, v katerem so se nahajala tedaj.

Ginjen v dno srca pri pogledu na tako zanemarjena največja svetišča naše vere, je sklenil takoj, da pusti nekaj svojih sobratov v Jeruzalemu. Naročil jim je, naj skrbijo za ondotne kristijane, kolikor jih je še ostalo med Turki, naj popravijo razdejana svetišča in jih prirede, da se bo mo-

gla zopet opravljati v njih služba božja.

Najprej so prevzeli v last sveti kraj na gori Sion, kjer je naš božji Zveličar obhajal s svojimi učenci zadnjo večerjo in postavil zakrament presvetega Rešnjega Telesa.

Povrnivši se iz Svete dežele domov, je sv. Francišek kmalu poslal tem prvim sobratom še druge v pomoč, ki so kot srčni vojaki Kristusovi bili pripravljani, trpeti za sveto vero in v slavo križanega Zveličarja.

Že je odmevala slava in čast Bogu na kraju, kjer je Kristus Gospod zapel zahvalno pesem. Kmalu se je vpeljala služba božja še v drugih jeruzalem-

Cerkev sv. Damijana v Asizu.

skih svetiščih tako, da je bila leta 1222, torej tri leta pozneje, že ustanovljena redovna misijonska postaja.

Tolika je bila vnema in gorečnost svetih redovnikov v pridobivanju in popravljanju svetišč, da je papež Gregor IX. z odlokom "Si Ordinis Fratrum Minorum" leta 1230 določil manjše brate kot čuvanje svetišč, ki jih naj v imenu katoliške Cerkve varujejo in ohranjajo v Palestini. Devetdeset drugih pisem poznejših papežev potrjuje to izročitev redu sv. Frančiška. Njegovi duhovni sinovi so zvesto in skrbno izvrševali to častno nalogo skozi sedemsto let in jo izvršujejo še dandanes.

Bog je blagoslavljal stopinje in zatajevanje svojih pobožnih služabnikov. Pa tudi sv. Frančišek čuva, varuje in časti po svojih učencih svetišča našega odrešenja. Ne preganjanje ne pomanjkanje ne druge še tolike poskušnje in bridkosti jim niso moge vzeti ali zmanjšati srčnosti in požrtvovalnosti v brambi svetišč v vsem tem dolgem času do današnjega dne.

Kjer so nekateri slavno padli, izvršujoč svoje dolžnosti, so jih takoj drugi nadomestili, polni svetega ognja, in so zasedli mesta, zaznamovana s krvjo svojih tovarišev.

Izpolnjevali so namreč naložene dolžnosti na krajih, kjer je naš božji Učenik zapustil zgled trpljenja, zlasti tedaj, ko je nesel težki križ na Kalvarijo in na njem prelil svojo kri za naše odrešenje. Tedaj je v dejanju pokazal neizmerno svojo ljubezen, spolniviši, kar je poprej govoril: "Večje ljubezni nima nihče kakor kdor da življenje za svoje brate."

Zroč na ta naš prevzvišeni vzor, so ohranili in utrdili svojo srčnost ter si šteli v čast, da so mogli živeti in umreti kot pravi učenci križanega Zveličarja. Njih trden, neomajen sklep je bil vsikdar: ne zapustiti določenega bojnega polja, temveč darovati na njem življenje Njemu, ki je dal življenje za nas. Tako so vračali Bogu junaško ljubezen, katere so bili prevzeti.

Sedemsto let so čuvali z junaško srčnostjo svetišča ti pooblaščenih varuhi svetih krajev, da so strmeli nad njimi celo njih sovražniki — Turki.

Ti skromni in ponižni sinovi sv. Frančiška so od-

bijali sami vso moč sovraštva — sami jo nosili. Mučili so jih, zapirali v ječe, zasramovali na vse načine. Na tisoče jih je šlo srčno v mučeniško smrt, deloma po turškem meču, deloma po grozni kugi, samo da so obvarovali domače kristijane pri življenju in v edino zveličavni veri.

Nepoznano je sicer svetu brezprimerno junaštvo sinov sv. Frančiška, s katerim so branili in ohranili svetišča v Palestini. Nepoznano morda zato, ker njih delo in apostolat je isti, kot njihovega ustanovitelja: ne sebi samemu živeti! Zato niso nikdar iskali priznanja in hvale pri ljudeh.

Kulturno delo frančiškanov v Sveti deželi se ni pričelo šele v zadnjem času, temveč pričelo se je z njihovim prihodom. Navedem samo par števil in podatkov. Zdaj oskrbujejo nad 6000 učencev in učenk v 60 šolah. Svoj apostolat obračajo na vse potrebe ljudstva, ki jim je iz srca vdano. Od leta

1859 naprej dobro uspeva v mestu Alepu kolegij za odrasle mladeniče; tudi ta ustanova je delo frančiškanov in pod njihovim vodstvom. Iz tega kolegija je došlo veliko izobraženih mladeničev, ki so zasedli odlične službe pri raznih, zlasti državnih uradih. V novem velikem samostanu Della Flagellazione v Jeruzalemu, na kraju, kjer je

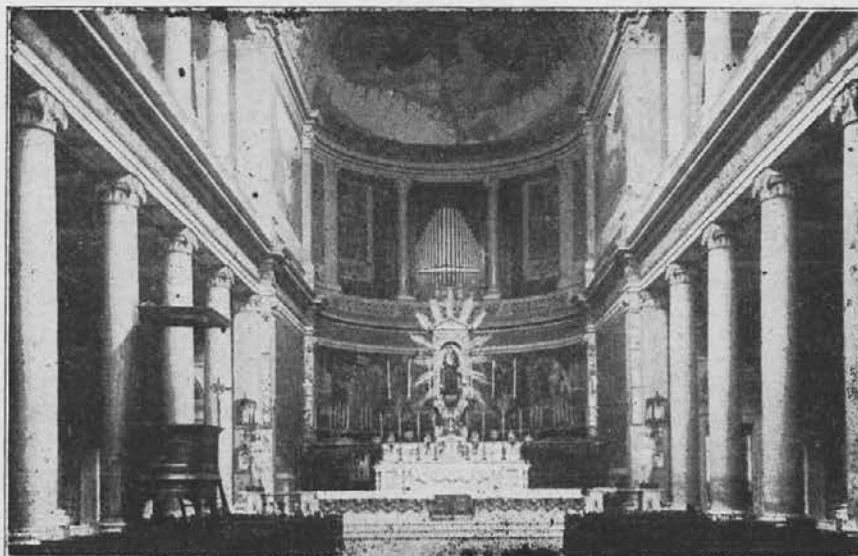
Profesorski zbor v kolegiju sv. Antona.

bil Kristus bičan, je biblična šola za mlade patre raznih provinc, ki se ondi pripravljajo za profesorje sv. pisma. V starodavnem, velikem samostanu sv. Odrešenika v Jeruzalemu, ki je sedež kustoza in njegovih šesterih svetovavcev, je knjižnica, ki šteje nad 16,000 knjig, katero obiskujejo dan za dnem razni učenjaki, domači in tuji, katoliški in drugoverski. V tem samostanu je tudi bogat arhiv zgodovinskih listin in numizmatični muzej z bogato in dragoceno zbirko, ki je prva te vrste na vzhodu.

Poleg samostana sv. Odrešenika je moderno opremljena tiskarna, ustanovljena l. 1846. Vse to jasno kaže raznovrstno kulturno delo frančiškanov v Sveti deželi, ki poleg tega ljubeznivo skrbe za romarje, prihajajoče tja s celega sveta, bodisi v velikih karavanah ali v manjših skupinah. Tudi Sloveni so prišli s škofom Jegličem v septembru l. 1910 v Jeruzalem.

Kustodija Svete dežele oskrbuje, kakor sem omenil, tudi dušno pastirstvo vseh ondotnih katoličanov. Zato ima mnogo lepo urejenih župnij in patre za različne narodnosti. Tudi Slovenci, ki jih je na tisoče v Egiptu, zlasti v Aleksandriji in Kajri, imajo že mnogo let vedno svojega slovenskega dušnega pastirja. V Aleksandriji, v župniji sv. Katarine, zdaj že v drugič čvrsto dela v prid Slovencev Rev. Adolf Čadež, znán po mnogem dopisovanju v slovenske liste. V Kajri, v župniji sv. Jožefa, pa Rev. Evgen Stanet, ki je po mnogoletnem ondotnem bivanju že čisto udomačen Egipčan in vrlo priljubljen dušni pastir in misijonar. V Jeruzalemu, v cerkvi svetega Odrešenika, je sedaj zakristan brat Tomaž Perovšek, ki je že tudi veliko let v kustodiji Svete dežele in povsod po svoji pobožnosti in delavnosti vrlo priljubljen.

Ne prišel bi pa kmalu do konca, če bi hotel popisovati, kako so se razni drugoverci, osobito razkolni Grki in Armenci, vtihotapili po zvižaci in s podkupovanjem turške oblasti v naša katoliška svetišča in koliko neprilike in krvave boje so že naši neustrašeni varuhi svetišč imeli z njimi. Vprašanje Svete dežele, to je njenih svetišč, se je že mnogokrat obravnavalo in reševalo zlasti v prvi polovici devetnajstega stoletja z različnimi evropskimi oblastmi. S posebno energijo so se pa leta 1850 zavzele vlade Francije, Španije, Belgije, Sardinije in Avstrije, da bi z združenimi močmi dobile nazaj svete kraje od turške vlade za kustodijo Svete dežele. To skupno

Notranjščina cerkve sv. Antona v Rimu.

prizadevanje vlad je pa znala preprečiti Rusija, da ni prineslo zaželjenega uspeha.

O priliki velike mirovne konference v Versailles je kustodija Svete dežele odposlala posebno deputacijo, ki naj bi ji pri najvišjem sodišču narodov dobila nazaj stare pravice. V koliko je ta deputacija uspela s svojim prizadevanjem, je razvidno iz knjižice: Vprašanje svetih krajev.

Frančiskani kustodije Svete dežele opravičeno pričakujejo, da bo liga narodov poskrbela za njihove pravice. Saj so v minolih stoletjih noč in dan ne samó varovali ondotna svetišča, temveč tudi v velikem številu prelili svojo kri, braneč last sv. Cerkve, katero je ona izročila v njihovo oskrbo, in so ji tudi do današnjega dne ohranili te neprecenljive zaklade krščanske slave v Palestini.

Knjižnica v kolegiju sv. Antona.

Francišškova dolina.

P. Krizostom Sekovanič, O.F.M., Rim.

I.

REDSTOJNIKI so me poslali z nekaterimi tovariši za en mesec na počitnice v Reatinsko dolino, v tisto blaženo zemljo, ki je vsa posvečena s spomini na našega svetega očeta Franciška.

Že davno je bila ta dolina hrepenenje mojega srca in Gospod, ki je tako neskončno

dober, mi je utešil tudi to hrepenenje.

Rad sem zapustil za mesec dni večno mesto z njegovim neprestanim ropotom in enoličnostjo; rad sem ga zapustil, ker zavoljo napornega študiranja počitka potreben; stokrat rad sem ga pa zapustil, ker sem vedel, da bom stopil z enega na drug posvečen kraj, na kraj, ki je poln spominov nanj, čigar 700letnico smrti proslavlja letos vesoljni svet.

Vedel sem, da je Reatinska dolina slikovita, a da jo je Stvarnik osrečil s toliko naravno krasoto, tega nisem pričakoval. Zdaj razumem, zakaj opeva to dolino že stari rimski pesnik Ovid, zakaj govori o njej tako vznešeno mogočni govornik Ciceron, razumem pa tudi, odkod tolika Francišškova pesniška nadahnjenost in odkod njegova velika ljubezen do narave — saj je ta dolina Francišškova dolina.

Za naše bivanje nam je bil odločen samostan Sant Antonio al Monte, ki leži četrte ure od mesteca Rieti na prijaznem griču 450 m nad morsko gladino. Z grička je krasen razgled na mesto in na velik del Reatinske doline. Kada rje jasno, vidiš od tu štiri samotna svetišča s samostani, ki jih je ustanovil sv. Francišek sam. Na jugovzhodu leži Fontecolombo, na severozahodu Greccio, na severu Poggio Bustone in na severovzhodu Foresta.

Precej drugi dan po prihodu v Rieti smo obiskali ondotnega škofa Maksima Rinaldija, nekdanjega brazilskega misijonarja, zares svetega moža, ki nas je silno ljubeznivo sprejel. Celu uro se je pogovarjal z nami. Njegovo srce kar gori za sv. Franciška. S solzami v očeh nam je pravil, kako srčno si želi, da bi stopil serafinski svetnik še enkrat na reatinsko zemljo in da bi s svojo mogočno besedo omehčal srca toliko nesrečnim ljudem, ki se ne menijo ne za Boga, ne za svojo neumrjočo dušo. Povedal nam je, da se je mudil v tej njegovi palači sv. Francišek, ko je bil bolan na očeh. Odzval se je vabilu tedanjega rietskega škofa, kardinala Hugolina. Veliki Ubožec je ležal v škofijski palači na tleh, pokrit z zelo slabo in raztrgano tuniko. Obrnil se je k svojemu tovarišu, katerega si je bil odločil za gvardijana, in

mu je rekel: "Brat, prosim te, preskrbi mi blago za novo tuniko." Brat je takoj ubogal; hoteč prositi za tuniko v mestu, je šel iz palače. Pa komaj je prestopil prag, se mu približa plemenit gospod in mu reče: "Tu imaš blaga za šest tunik; eno shrani zase, druge razdeli med brate..." Ko se je gvardijan vrnil k Francišku in mu povedal čudoviti dogodek, je le-ta presrčno zahvalil Gospoda, ki skrbi tako dobrotno zanj in za njegove brate.

Ob slovesu nam je rekel škof te-le besede: "Blagrujem vsakega, ki more obiskati te kraje, ki so tako živo posvečeni po asiškem Serafinu. Reatinska dolina se mi zdi v mnogih ozirih bolj važna ko Asizij sam. To je zares Francišškova dolina. V Asiziju hranijo Francišškove telesne ostanke, v to prekrasno dolino pa je vdahnjena cela Francišškova nežna duša; velik del njegovega apostolskega delovanja in vse njegovo samotarsko življenje je tesno spojeno s to dolino."

Prisrčno smo se poslovili od ljubeznivega cerkvenega kneza, ki nam je zadržal, da nas hoče obiskati pri sv. Antonu al Monte v kratkem času.

Iz škofijske palače smo se obrnili takoj v prekrasno, z dragocenim mramorjem okrašeno katedralo. Zanimala me je zlasti veličastna kriptna pod katedralo, kjer je zelo pogosto molil sv. Francišek.

Z enim tovarišem sem obiskal nato hišo Teobalda Saracena, kjer se je dalje časa mudil naš sera-

finski oče z nekaterimi sobrati in kjer ga je Gospod na čudovit način razveselil. Tomaž Celano opisuje ta dogodek tako-le: "V dneh, ko je stanoval blaženi Frančišek v Rietiju zaradi zdravljenja oči, je poklical brata Pacifika, kralja verzov imenovanega, ki je bil v svetu muzikant, in mu je rekel: "Brat, ljudje med svetom ne razumejo svetih in božjih reči; glasbena orodja, ki bi morala služiti in peti slavo Gospodu, služijo le njihovemu uživanju. Želim, da si skrivaj izposodiš citre in zapoješ spodobne verze, da daš nekoliko tolažbe mojemu bratu telesu, raztepenemu od trpljenja."

"Oče, prav rad bi to storil, pa se bojim, da bi sosedje napačno mislili o nas in bi nas obsodili, da smo lahkomišljeni."

"Prav imaš," je rekel svetnik. "Ne misliva več na to. Bolje je, odpovedati se dovoljeni ugodnosti, nego pohujšati bližnjega."

Prihodnjo noč je pa slišal sveti Frančišek med molitvijo sladek glas nebeške melodije in videl je citrarja, ki se je izprehajal pod njegovim oknom. Ubožec je čutil toliko tolažbo, da se mu je zdelo, kot da je v blaženem zamaknjenju.

Drugi dan pokliče brata in mu pravi: "Gospod, ki skrbi za potrte, me ni hotel pustiti brez tolažbe; namesto glasu citer sem užival angelsko melodijo."

— Hiša Teobalda Saracena je zdaj lastnina družine Zapparelli. Zunanost je taka kot je bila ob času sv. Frančiška, notranost je pa popolnoma prenovljena. V drugem nadstropju so nama pokazali majhno kapelico z enim samim oknom, kjer je po ustnem izročilu svetnik poslušal čudovito godbo.

Rieti se lahko ponaša tudi s tem, da je dalo frančiškanskemu redu enega prvih Frančiškovih učencev, namreč viteza Angela Tancredi. Leta 1209, ko se je mudil sveti patriarh z bratom Bernardom iz Kvintavale v Rietiju, je srečal imenovanega viteza in ga je po božjem navdihnjenju tako-le nagovoril: "Gospod Angelo, predolgo si že nosil pas, meč in ostroge; zdaj je treba, da zamenjaš pas z vrvjo, meč s križem in ostroge s cestnim prahom. Pojdi za menoj in napravil te bom za viteza Kristusovega."

Angelo je stopil takoj raz konja, zapustil vse svoje bogastvo in objel uboštvo; sledil je Frančišku in izpolnil tako število dvanajstih njegovih učenec. — Angelovo hišo je daroval papež Nikolaj IV. leta 1289 štirim plemenitim sestram: Mariji, Antoniji, Klari in Juliji, ki so se tam zbrale in živele po vodilu tretjega reda. Gregor XIII. jih je razglasil za prave redovnice z večno klavzuro in z vsemi privilegiji, ki jih imajo klarisinje. — Še danes prebivajo v tej hiši mnoge device — neveste Kristusove, ki posredujejo v skritem življenju molitve in zatajevanja med Bogom in svetom.

Pozvonil sem na porti ter prosil vratarico, da bi me s tovarišem pogledati tisti del hiše bl. Angela,

ki ni pod klavzuro. Prišel je hišni kaplan in naju je peljal na dvorišče. Hiša je ohranjena v prvotnem slogu 12. in 13. stoletja; ni sicer nič posebnega, a bil sem zelo vesel, da sem si mogel vsaj nekoliko ogledati dom enega prvih svetih mož Frančiškovega reda.

Veselo žlobudraje sva se vračala s tovarišem proti domu. Pa nama pride naproti tovarišev znanec, stolni kanonik Bontilli, in naju hoče na vsak način odvesti na svoj dom. Tovariš se mu je vdal, jaz sem se pa opravičil in poslovil od obeh. — Počasi sem stopal po ozkih umazanih predmestnih ulicah in ves sem bil zamišljen le v eno: da hodim po tleh, po katerih je hodil nekoč moj sveti redovni oče — in bil sem srečen.

Od časa do časa se mi je pripodila pred noge kopicca otrok, me grabila za križec na molek in ga poljubljala. — Prikobacalo se je k meni debelo, poloblečeno, umazano dete in zakričalo: "Da mi una medaglia! — Dajte mi svetinjico!" Kakor bi trenil, se je zapodila za njim proti meni cela procesija dečkov in deklic. Vsi so stegovali roke in klicali: "Zi' fra, mi da una medaglia! — Stric menih, dajte mi svetinjico!" — Ne svetinjice ne podobice nisem imel pri sebi — pa bi bil rad dal — tem umazancem — karkoli bi imel. Z veliko težavo sem se jih otresel šele potem, ko sem jim zatrdil, da jim bom prinesel svetinjice prihodnjič. — Nato sem pospešil korak in kar oddahnil sem se, ko sem prišel do podnožja našega grička.

Tedaj se me pa naenkrat oklene krog pasu vitek, kuštrav deček s tako močjo, da se nisem mogel geniti. "Kje je vendar tičala ta veverica?" sem zajecal, hoteč se iznebiti nepotrebnega bremena. Zdelo se mi je, da je deček padel iz neba.

"Padre, mi da un santino! — Pater, dajte mi podobico!"

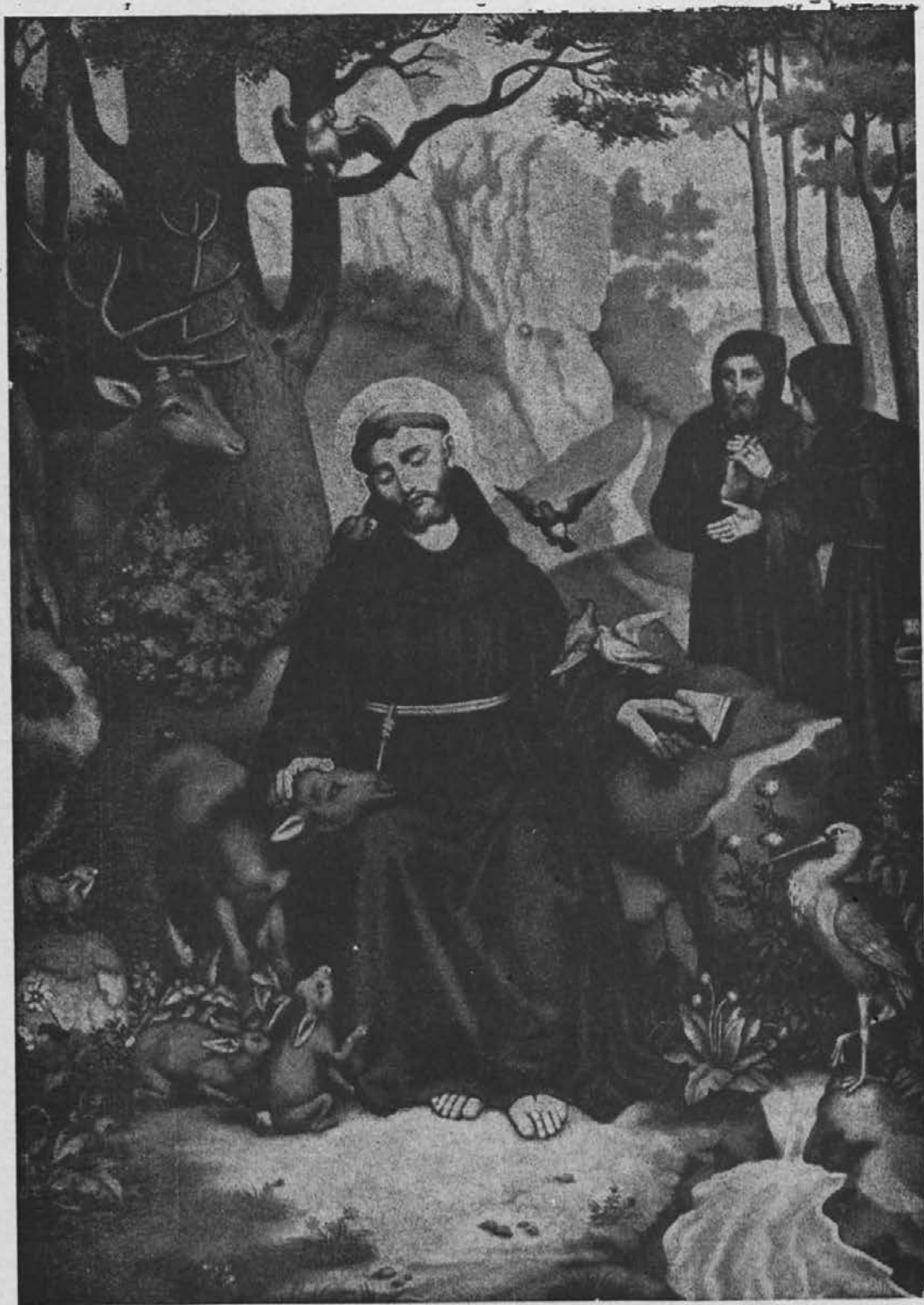
"Aj, kje naj jo vzamem? Zares nimam nobene podobice!"

"Ne, ne, pater, vi jih imate, tu v žepu jih imate vse polno. O pater, dajte mi, samo eno mi dajte!"

Njegove črne oči so zrle vame tako proseče — vsa nežnost večernega neba je bila v njih. Oklenil se me je še tesneje.

"Zadušil me boš, fantič. Izpusti me vendar! Saj vidiš, da se niti ganiti ne morem. Kako naj sežem v žep — tudi če bi imel kako podobico v njem? Bodi priden in me izpusti!"

Vse moje prošnje so imele uspeh, da se mi je deček obesil na vrat. Bil sem torej še na slabšem ko prej. Kaj naj storim? Pahniti od sebe ga nisem mogel — zdelo bi se mi surovo na tej zemlji, ki je vsa blagoslovljena po stopinjah onega velikega prijatelja mladine, ki je bil sam celo življenje ves mlad, otroško nežen in nedolžen. Ob misli na asiškega Serafina bi kaj takega ne mogel nikdar storiti.

"Pater, tri Češčene Marije bom zmolil za vas, tri in še več — samo dajte mi podobico — tako rad vas bom imel . . ." mi je šepetal.

"Podobice nimam. Dal ti bom svetinjico. Izpuusti me!"

Takoj me je izpustil. Odrgral sem s svojega rožnega venca svetinjico, ki mi je bila zelo drag spomin, — in sem mu jo dal.

Kako so mu zagorele oči v veliki sreči! Pobož-

no jo je poljubil ter hotel zbežati. Tedaj pa sem ga pograbil za roke in mu zaukazal:

"Počakaj! Povej mi ,koga predstavlja ta podobica na svetinjici."

"Svetega Franciška Asiškega," mi je takoj odgovoril.

"Ali veš, kdo je bil sveti Francišek?"

"Vem. Bil je puščavnik."

"Kaj — puščavnik?" sem se resnično začudil.

“Da, puščavnik je bil, puščavnik tam gori v samotnem Fontecolombo,” je ponovil deček odločno in pokazal z roko proti jugovzhodu. “Z mamom sem bil že enkrat tam.”

“Prav imaš,” sem mu pritrdil premišljeno. “Sv. Frančišek je bil zares puščavnik, pa bil je tudi velik apostol, velik oznanjevalec božje besede . . .”

Svetnik mi je naenkrat živo stopil v dušo; zaželel sem biti sam. Izpustil sem dečka in mu dejal v slovo:

“Ali veš, kaj si mi obljubil? Tri Češčene Marije!”

“Vem,” mi je odgovoril in odšel prav počasi. Polglasno je molil in od časa do časa kot v zamaknjenju poljubil svetinjico. Zrl sem za njim, dokler ni izgubil v ozki predmestni ulici.

V dušo mi je padlo tedaj nekaj grenkega: Kako je vendar nedolžen ta fantek — nedolžnost mu seva iz celega njegovega telesa. Pa cestno dete je! Blato bi padlo morda prav kmalu tudi v njegovo dušo. — O, sv. Frančišek, ki si bil v svoji mladosti otrok asiških ulic, pa si ostal nedolžen v kljub velikim nevarnostim — ti čuj nad njegovo lilijo!

Okrenil sem se ter se polagoma dvigal proti samotnemu.

Torej, sv. oče Frančišek, za puščavnika te imata fantiček. Pa — saj si bil res v prvi vrsti puščavnik. Tvoje puščavniško življenje ti je šele dalo podlago in moč za čudovita dela, ki si jih izvršil v svojem življenju; samota je delala čudeže v tebi, da si

kljub svojemu uboštvu razdelil velikanske zaklade dobrot prebivavcem Reatinske doline. — Deček je dobro zadel, ko te ima za puščavnika. Sicer te pa tudi pisatelj Joergensen tako nazivlje.

O zares! Serafinski oče je bil v prvi vrsti puščavnik. Vedel je, da je samota tisti mogočni pripomoček, ki zbližuje dušo z Bogom. Izvoljena srca se malo menijo za šumno zemsko ničevost, za prazne, brezpredmetne besede, za dela brez nadnaravne vrednosti. Njih največje veselje je premišljevati v tihoti. — Ljudje, ki so zaljubljeni v ta svet, ne morejo razumeti veličastva tihote. Frančišek jo je vedel ceniti — višja mu je bila od zvezda in globokejša od kraljestva smrti. Ona sama je velika — vse ostalo je majhno. Velike misli so porojene vedno v tihini in roža čednosti dehti le v samoti. Zato pač ni nič čudnega, da si je izbral sv. Frančišek za premišljevanje samotna mesta, bežeč pred šumom sveta. V samoti se je oklenila njegova duša še tesneje Boga; saj ga tam ni raztresala nobena stvar. Narava sama mu je s svojim večnim smehljajem živo govorila o Stvarniku.

Prav zaradi ljubezni do samote se sv. Frančišek ni nastanil v Rietiju, ampak si je izbral samotne kraje sredi gozdov, izmed katerih so najznamenitejši: Greccio, Fontecolombo, Poggio Bustone in Foresta.

Pa sv. Frančišek je bil puščavnik tudi takrat, ko se je mudil sredi med svetom in ko je vršil svojo apostolsko službo. Saj je to sam potrdil s prelepi-

mi besedami: "Naše telo je sobica in duša je puščavnik, ki prebiva v njej, da moli Boga in premišljuje o njem." ("Ogledalo popolnosti.") — V samoti si je svojo dušo tako utrdil, da je bila neprestano pri Križanem. Svetni vrišč ga ni mogel odtrgati od Stvarnika niti za trenotek.

Veliki Ubožec je nosil samoto Reatinske doline z vsemi njenimi naravnimi krasotami vse življenje v duši. Ob spominu na to čudovito dolino se mu je srce vedno razvnelo, v tej dolini ima izvor njegova "Solčna pesem," v kateri vabi vesoljno stvarstvo, naj ž njim vred hvali Boga.

Popolnoma razumljivo je, da se je njegova duša ločila od sveta kot samotarka, vsa lepa, čista — svet

se je ni dotaknil s svojo umazano roko.

V take misli zatopljen sem prišel v samostan. Na vrtu sem dobil predstojnika in nekaj tovarišev. Delali so načrt za izlete v prihodnjih dneh. Zelo sem bil zadovoljen, ko sem izvedel, da so izbrali prvo polovico počitnic za obisk štirih Franciškovih svestišč: Fontecolombo, Greccio, Poggio Bustone in Foresta.

Že takrat sem sklenil, da hočem ta štiri romanja prav na kratko popisati bravcem "Ave Maria," ker vem, da se zanima za ljubeznivega asiškega Serafina v tem franciškovskem jubilejnim letu vsak veren kristijan.

(Dalje prih.)

Sv. Frančišek in misijoni.

Rev. Salezij Glavnik, O. F. M.

RELEPO je delo za misijone, bodisi za takozvane ljudske misijone ali za misijone med neverniki. Sam božji Učenik je započel to delo in njegovi apostoli in učenci so to delo nadaljevali in ponesli misijonsko misel v širni svet.

Od slej je vsako stoletje rodilo več ali manj misijonarjev, ki so vse, kar so imeli, žrtvovali največji in najlepši ideji, da so mogli tako delati za notranjo prenovitev človeštva. Skoraj vsaka krščanska doba je dala cerkvi srca, ki so žarela od ljubezni božje in so s to ljubeznijo vnela druge duše, v temi nevednosti ali nevere tavajoče. . .

Menda je malokatero krščansko stoletje vtisnilo v misijonsko knjigo toliko dragocenih in upapolnih spominov, kakor navno 13. stoletje, ko je veseli sin trgovca v Asizu zapustil svet in vse, kar mu je obetal časti in bogastva. Ko se je popolnoma posvetil Bogu, je iskal poklica v tej božji službi in ga slednjič — po dolgem in težkem iskanju — našel v misijonskem delu.

Takole se je zgodilo:

Sv. Frančišek je prav goreče molil pred Križanim in prosil Boga razsvetljenja, kaj mu je storiti. Tedaj zasliši glas, ki mu velevali, naj popravi božjo hišo, ki razpada. Frančišek je v svoji priprostosti dobesedno razumel Gospodove besede in je popravil

cerkev sv. Damijana, v kateri je zaslišal glas božji. Da bi Bogu še bolj ustregel, je popravil tudi neko drugo cerkev in povrh še porcijunkulsko kapelico.

Mislil je, da je s tem izvršil voljo božjo, in zopet se ga je polotil dvom nad poklicem. Ta dvom mu je rešil praznik sv. Matije leta 1209, ki je dal določno smer vsemu poznejšemu delovanju Franciškovemu. Ko je duhovnik med sv. mašo bral evangelij, se je zdelo Frančišku, da Kristus govori njemu, kar je nekoč govoril apostolom: ". . . pojdite k izgubljenim ovčam hiše Izraelove. Grede pa oznanjajte: 'Približalo se je nebeško kraljestvo.' Bolnike ozdravljajte, mrtve obujajte, gobave očiščujte, hude duhove izganjajte. Zastonj ste prejeli, zastonj dajajte. Ne jemljite si ne zlata ne srebra ne bakra v svoje pasove, ne torbe ne dveh sukenj ne obuval in ne palice. Zakaj delavec je vreden svoje hrane." (Mt. 10, 7-10.)

Sedaj je sv. Frančišek razumel božje besede. Postal je ljudski misijonar in z evangeljskim uboštvom opremljen se je odpravil na misijonsko pot. Radi Kristusa je začel živeti za druge in jih pripravljati na bogoljubno življenje. Oznanjal je pokoro, kakor nekoč veliki Janez Krstnik. V prisrčnih in izpodbudnih govorih je bodril ljudstvo za kraljestvo božje. Kmalu so se mu pridružili novi delavci, ki so v svetem navdušenju zahrepeneli po enakem pokli-

cu. Toliko tovarišev se je v kratkem nabralo okoli njega, da so si mogli razdeliti Italijo in si določiti misijonsko polje, kamor so sejali seme besede božje.

V tisti dobi so Mohamedani začeli ogrožati svete kraje našega odrešenja. Odprlo se je novo polje viteštva in junaštvu, pa tudi misijonstvu med neverniki. Sv. Frančišek je razumel tudi to. Kmalu po ponesrečenem križarskem podvzetju otrok l. 1212 je sedel na ladjo in se hotel odpeljati proti Palestini. Žeja po mučeniški smrti mu je osladila težavno vožnjo po morju. Vendar sv. Frančišek ni imel sreče. Vihar je zanesel ladjo na dalmatinsko obrežje in Frančišek se je moral vrniti. Poskusil je nato v Sveti Deželi skozi Španijo in Maroko, a bolezen mu ni pustila preko španskih mej.

Tedaj se je sv. Frančišek za dalje časa posvetil organizaciji svojega reda. Tudi je razposlal brate po vsem krščanskem svetu. Na generalnem kapitelju l. 1219 pa so si razdelili med samo pokrajine nevernikov.

Sam sv. Frančišek je še enkrat poskusil svojo srečo. Peljal se je v Egipt in stopil celo pred sultana. Ni ga pridobil za sv. vero in tudi mučeniške krone ni dosegel. Dasi se je vrnil z navideznim nespehom, je vendar njegova misijonska pot vedno dajala bratom poguma in jim bila zvezda vodnica pri poznejšem tako plodonosnem in z mučeniško krvjo tako bogato oškropljenem misijonskem delovanju. Tudi je Frančiškova zasluga, da so sveti kraji prišli v frančiškansko duhovno oskrbo in da so frančiškani še sedaj čuvarji Svete Dežele in božjega groba.

To dvoje: duhovna osvojitev svetih krajev in učinkujoč zgled za brate je vredno velikega sv. Frančiška. Pokazal je misijonsko pot med nevernike, med katerimi so v vseh časih uspešno delovali njegovi sinovi. Prve mučence misijonskega poklica v svojem redu je še doživel sv. Frančišek. Bilo mu je

Slovenski frančiškanski misijonarji na Kitajskem.

v neizmerno veselje. Poznejše številne mučenike pa je videl prihajati po nebeško krono — in prihajali so v vseh časih in iz vseh delov sveta.

Še danes šteje frančiškanski red med vsemi cerkvenimi redovi največje število misijonarjev v poganskih deželah.

Tretjeredniki v svetu, pa ne od sveta.

Rev. Vincencij Schrempp, O.F.M.

ATOLIŠKA cerkev je ustanovljena za vse čase in za vse ljudi. Dobro pa ve, da nimajo vsi ljudje enega in istega poklica, da ne živijo vsi v enakih razmerah. Zato skrbi po svoje za vse različne stanove in poklice.

Gotovo je neka najnižja mera v službi Najvišjega, ki jo mora vsakdo brez izjeme vzeti nase in ne sme storiti manj ko to. Toda v vseh časih živijo mnogi, ki se nikakor ne zadovoljijo s tisto najmanjšo mero, temveč se skušajo kolikor mogoče približati višku popolnosti, kakor ga nam je postavil za zgled Sin božji v svojem zemeljskem življenju. Poleg izpolnjevanja njegovih zapovedi žele tudi hoditi po poti popolnosti, nasvetovani v Evangeliju.

Želja, uiti nevarnostim in skušnjavam sveta je gnala prve puščavnike v samoto, da bi preživeli svoje dni v premišljevalni molitvi in svojo notranjost uravnali po volji božji. Ko je število takih duš narasčalo, so se začele ustanavljati prve redovne družine in samostansko življenje je nastopilo svojo pot.

V poznejših stoletjih je ta visoki ideal marsikaj izgubil od prvotne čistosti in lepote. Pa je vstal sv. Frančišek in je ta ideal obnovil v svojih ustanovah za može in za žene.

Toda tisoči so zaželeli živeti na tak način, ko so poslušali prelepe pridige Frančiškove in gledali pri-

vlačni zgled njegovih bratov. Za te je ustanovil Frančišek tretji red.

Sicer je bilo ustanovljenih že jako mnogo pobožnih družb in bratovščin z namenom, pospeševati duha pobožnosti med svojimi člani. Toda tretji red se daleko loči od vseh, zakaj v sebi ima bistvene znake pravega cerkvenega reda in ni samo nekaka pobuda k lepemu krščanskemu življenju. Tretji red pomeni način življenja, ki prekvasi in prešine celo osebnost.

Predpisuje slovesen sprejem z obljubami po enem letu dobro prestanega novicijata in prinaša s seboj stalno in določno pravilo za življenje.

To pravilo ali vodilo je prikrojeno za potrebe takih, ki živijo zunaj v svetu, pa jih odločuje od sveta na zelo izrazit način. Res je, da noben del vodila ne veže tretjerednika pod kaznijo greha, razen takrat, kadar se zahteve vodila krijejo z božjimi ali cerkvenimi zapovedmi, ki itak vežejo vse kristijane brez izjeme. V tem se tretji red razlikuje od samostanskih redov, toda vedeti je treba, da je tretji red prvi red, čeprav v prvi vrsti za svetne ljudi.

Papež Benedikt XIII. je pisal: "Da odgovorimo na očitke proti temu svetemu redu, hočemo slediti zgledu svojih prednikov, ki so ta red potrdili in visoko povzdigovali, in izjavljamo, da je bil ta red vedno svet in je še, je zaslužljiv in primeren za dosego krščanske popolnosti. To je pravi red, popolnoma različen od bratovščin, ker ima svoje lastno vodilo, potrjeno od svete Stolice, ima novicijat, obljube in posebno obleko po načinu drugih redov, samostanskih in viteških."

In ko so se pozneje zopet pojavile dvojbe o pravem redovnem značaju tretjega reda, se je oglasil "največji tretjerednik" devetnajstega stoletja, Leon XIII., in je izjavil: "To ni navadna kongregacija. Ostane pravi in resnični red."

Enako zagotavlja sedanju papež Uij XI.

Tako je tretji red kot pravi cerkveni red zmožen, ljudi v svetu, ki so njegovi udje, bolj in bolj odločevati od sveta. Strah božji in vdanost cerkvi je življenje njihovega življenja, zato jim svet svojimi nevarnostmi in prežanjem ne more do živlega. Da, to so ljudje v svetu, pa ne od sveta.

Vplivu teh ljudi se je nekoč posrečilo, da so brez hrupa in izkazovanja prenovili družabno življenje.

Družine tretjerednice Mrs. Kobal iz Chicage ob 25 letnici poroke

Utrinki z grička Assisi.

DALEČ smo od mesta, daleč od tiskarne, zato se zmerom malo zakasnimo z našimi dopisi. Današnji dopis prihaja skoraj dva meseca prepozno . . .

Preimeniten je bil dan 18. avgusta za našo Kongregacijo in ne smemo ga kar pozabiti. Ta dan je dobila naša Kongregacija tri delavke več za vinograd Gospodov; ta dan je obljubilo zvestobo nebeškemu Ženinu 21 nevest, ki so se zavezale, da bodo živele v pokorščini, ubožtvu in čistosti po zgledu sv. očeta Frančiška.

Redovno obleko so dobile sledeče:

Miss Mary Košir, sestra Elizabeth;

Miss Manda Pleše, sestra Celina;

Miss Sophia Bambič, sestra Ana.

Časne obljube so obnovile sledeče: Sestra Avita iz Chicage, sestra Adolorata iz Chicage, sestra

Judita iz So. Chicage, sestra Baldomira iz Chicage, sestra Arkuzija, sestra Helen, sestra Batilda, sestra Melanija iz Maribora, sestra Margareta iz Kansas, sestra Brigita, sestra Saba, sestra Damijana, sestra Metodija, sestra Ildefonsa iz Maribora.

Večne obljube so položile: Sestra Marija Davorina iz Maribora, sestra Marija Serafina iz Chicage, sestra Marija Frančiška iz Forest City.

Iz Forest City so delale obljube tudi sestra Kornelija, sestra Gema in sestra Karmelita.

Vse obrede je vodil prečastiti gospod komisar Kazimir Zakrajšek ob asistenci Rev. Johna in Rev. Benigna. Slavnosti se je udeležil tudi Rev. George Violich ter mnogo odličnih gostov iz Chicage, So. Chicage, Joliet in Waukegana.

Ob krasnem govoru preč. gospoda komisarja nobeno oko ni ostalo suho. Ginljive so bile besede, ki so slikale, kako pride mla-

da sestra h katoliški materi in ji reče: "Mati, daj mi otročička v oskrbo, jaz ti ga bom pomagala vzgojevati, jaz bom nadomestila, ako bi morebiti ti kaj zamudila pri težki vzgoji." Tako si mlada sestra nabere otročičkov, kolikor njene moči premorejo, a dela rada, ker ve, da je to njenemu Ženinu najbolj všeč. Saj sam pravi: "Pustite male k meni, ker njih je nebeško kraljestvo!"

Nič manj kakor šest nevest je bilo iz Chicage, vse iz uglednih dobrih družin. Med slavljenkami sta bili tudi dve Hrvatici: sestra Judita Vogel in sestra Celina Pleše, obe iz So. Chicage.

V začetku oktobra začnemo v novi provincijalni hiši s High School. Pomagali nam bodo Christian Brothers iz Joliet. Ako katera graduantinja čuti poklic, naj nikar ne zamudi te priložnosti, ampak pohiti na griček Assisi in se v tihi samoti pripravlja na lepi učiteljski stan!

Šolske sestre.

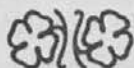

Po obljubah pred cerkvico.

GLASOVI

od naše Marije Pomagaj

P. Benigen:

Razni obiski. V zadnjem času smo imeli več obiskov iz raznih krajev. Prišli so počastit Marijo Pomagaj in obiskat naš Lemont Rev. Fr. Norbert z nekaterimi dijaki iz kolegija sv. Bonaventure v Sturtevant, Wis.

Rev. Trunk, Mr. Grdina in Mr. Jerič so nas obiskali, predno so odšli na konvencijo v Pittsburgh.

Dr. M. J. Pleše s tovarišema. Prvi se je pripeljal z avtomobilom iz Ridgewooda, N. Y., v Joliet, Ill., kjer je bila njegova soproga z otročičema na počitnicah.

Rev. Fr. Ciril s poljskimi sestrami sv. Frančiška. One so kupile farmo blizu nas, kjer bodo imele svojo materno hišo ali samostan sv. Kunigunde.

Rev. Benvenut Winkler, župnik v So. Chicagi, je dne 9. septembra tiho obhajal pri nas petindvajsetletnico svojega redovnega življenja. Kličemo mu iz srca: Daj mu Bog dočakati, da bo svojo 50letnico obhajal slovesno v naši novi romarski cerkvi v Lemontu.

Za Mali Šmaren je bil napovedan shod. Prišlo je kljub deževnemu vremenu nekaj pobožnih romarjev, posebno Slovakinke iz Joliet, na božjo pot, prejele sv. zakramente in bile še pri slovesni maši ob 10. uri.

Ta dan je bila sv. maša z leviti za pričetek šolskega leta v našem semenišču. Poduk se je pričel 9. septembra za bogoslovce 2. in 3. letnika.

Rev. Eernard Ambrožič je bil poslan iz naše lemontske družine na prošnjo dobrih rojakov v Detroitu, Mich., da organizira v mnogobrojni ondodni nasebini slovensko župnijo. Spomladi je

imel P. Bernard sv. misijon v Detroitu s tolikim uspehom, da so zaželeli ga dobiti za svojega župnika. Zato so verni Slovenci v Detroitu opetovano prosili predstojnika komisarijata, da bi ga jim poslal in organiziral slovensko župnijo. Celo deputacijo so poslali v ta namen k predstojniku. To likim prošnjam je naposled predstojništvo ugodilo in je sporazumno z mil. g. detroitskim škofom odločilo p. Bernarda za to gotovo ne lahko in prijetno delo, katero je že pričel z vso vnemo.

Vdali smo se tolikim prošnjam in toliki potrebi dobrih naših rojakov v Detroitu. Saj so bili dosej kot ovce brez pastirja in to že mnogo let. Umevno pač, da so tam razni krivi preroki in volkovi v ovčji obleki lahko nemoteno delali in s svojimi protiverskimi časopisi marsikoga odtujili edinozveličavni sv. Cerkvi.

Kakor tudi je ta premestitev težko zadela vso našo redovno družino, mu pa vsi iz srca želimo obilico božjega blagoslova pri tem misijonskem delu. Naše prošnje so, da bi srečno uspeval in privedel vse ondodne naše rojake na pot zveličanja,

Prej ali slej bo moral priznati vsak, tudi tak, ki zdaj ne čuti nikake potrebe po lastni župniji, da mu je edino katoliška Cerkev hotela dobro in delala za njegovo pravo srečo.

Nihče, ki je iz pravega namena daroval kaj po svoji moči za zidanje ali vzdrževanje cerkve, ni prišel zato na beraško palico. Je še Eden nad nami, ki še vedno plačuje z obilnimi obresti vsak dar, ki ga daš za Njegovo hišo.

Sveta katoliška Cerkev tudi ni večna mora, kakor se ji očita po krivici, temveč vedna in največja dobrotnica vsakemu, ki jo poslušša in uboga kot svojo najboljšo duhovno mater.

Posvetite svoje družine presv. Srcu Jezusovemu!

O tem smo že pisali v Ave Mariji v številki za avgust, str. 236. Danes pa omenimo, da smo prejeli od tajništva posvečenja družin iz Ljubljane potrebne tiskovine in pripomočke za posvetitev.

Ker me je preč. g. tajnik naprosil, da bi sprejel tajništvo posvečenja družin za Ameriko, sem mu sporočil, da naj mi pošlje vse potrebno v ta namen. Zdaj so že pri nas tozadevne tiskovine, s katerimi prav rad postrežem prečastitim dušnim pastirjem širom Amerike. S tem je njim delo olajšano in ustrezno želji gospoda tajnika v Ljubljani, da se naj imena presv. Srcu posvečenih družin tu vpišejo, potem pa skupno pošljejo glavnemu tajništvu v Ljubljano, kjer se vpišejo v Zlato knjigo.

Zato naznanjam vsem preč. gospodom dušnim pastirjem, da mi blagovolite pisati za imenovane tiskovine v Lemont, Ill., P. O. Box 443, in rad Vam bom postregel ž njimi.

Prepričan sem, da bodo naši verni in vneti rojaki z veseljem posvetili svoje družine presv. Srcu Jezusovemu tudi tu v Ameriki, kakor to izvršujejo z veliko gorečnostjo v domovini.

Najboljši uspeh bo prinesla ta od Cerkve tako zelo priporočena in ljubka pobožnost vsem, ki jo opravijo po njenem navodilu. To

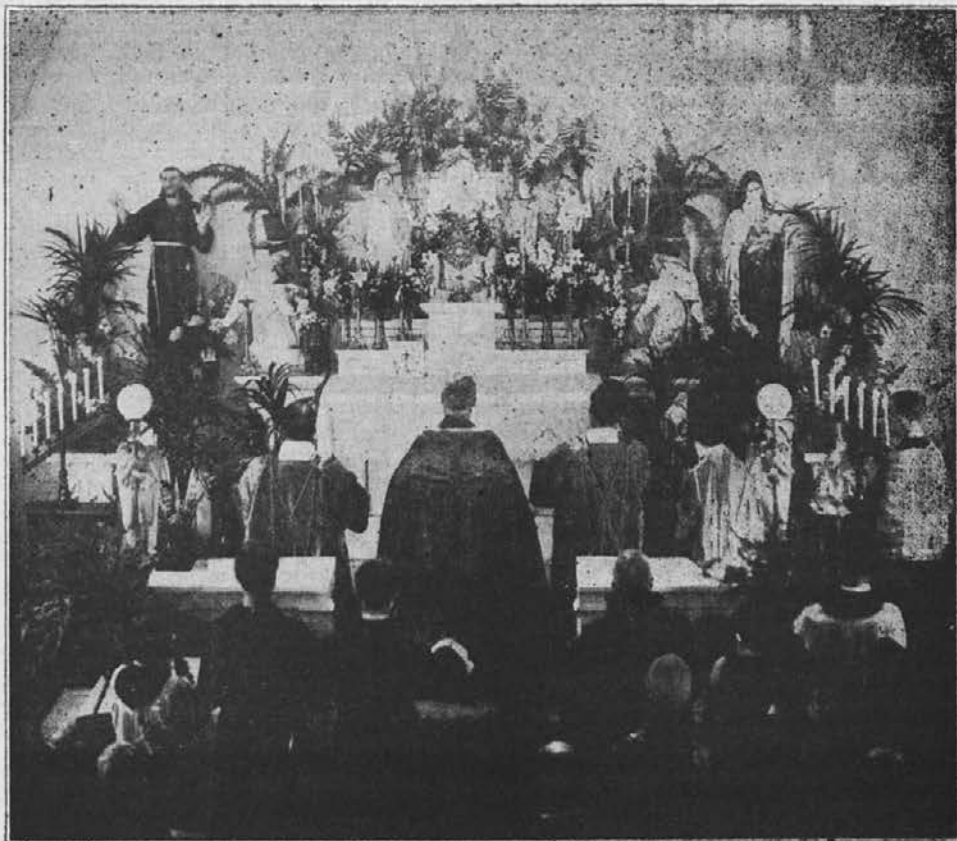
potrjuje izkušnja. To potrjujejo mnogi dušni pastirji, ki pravijo: "Ni dvoma, da bo odprla ta mi-kavna pobožnost k Srcu Jezusovemu marsikateri izgubljeni duši zopet pot v pošteno življenje."

In zopet: Naše mnenje je, da bomo le s posvetitvami in pravim češčenjem Srca Jezusovega obva-rovali našo mladino hudega v ne-varnostih življenja in jim zagoto-vili boljše bodočnost.

Četudi smo Slovenci živeči med drugimi narodi, lahko rečem, raz-treseni po vsem svetu, nas bo združila ljubezen do Srca Jezu-sovega. Imena vseh slovenskih družin, naj žive v stari domovini ali v Italiji, ali v Nemčiji, ali v Ameriki, bodo vpisana v zlato knjigo doma in predstavljala en narod združen v ljubezni do Srca Jezusovega.

Obenem priporočam v naročilo lepi list "Glasnik presv. Srca Je-zusovega," ki ga izdajajo očetje družbe Jezusove v Ljubljani, Zrinjskega cesta 9. Cena za Ame-riko samo 50c.

Priporočilo:—Onim dobrim sr-cem, ki bi radi iz ljubezni do na-še nebeške Matere in Kraljice kaj storili za našo božjepotno cer-kev Marije Pomagaj in žele dobi-ti od Nje uslišanje kake svoje bo-goljubne prošnje, bodi povedano, česa potrebujemo za našo romar-sko cerkev: Raznega cerkvenega perila, prtov za oltarje, dva viš-njeva mašna plašča, imamo samo enega in še ta je slab in ponošen; za nove cerkvene klopi je še tre-ba plačati 200 dolarjev. — Ima-mo tudi par nadarjenih, dobrih, pa revnih dijakov, ki so bili v po-čitnicah pri nas in tu nadaljevali študije, zdaj pa v kolegiju pri je-zuitih v Chicagi. Zelo hvaležni bomo vsakemu in zanj molili, ki bi nam pomagal jih vzdrževati in privedi k tako zaželjenemu cilju, da postanejo mašniki Gospodovi v našem redu. Marija Pomočnica bo stoterno poplačala vsakemu, ki iz ljubezni do Nje stori kako

Slovesnost na gričku Assisi.

dobro delo s svojim darom po svo-ji moči.

— 0 —

KOLEKTA V DENARJU.

(od 15. avgusta do 15. septembra.)

Za cerkev Marije Pomagaj:

Waukeganski romarji \$30; Ana Varšek \$5; N. \$1; Mrs. Mary Vehar \$1, Frank Slokan \$2; Math Zugel \$1; Mary Vokač 50c.

Za samostan:

Franciška Mautingar \$2; Mary Orajner \$2; Andrew Glawach \$1; N. L., Gary \$2 (za dve devetdnevnic); Rose Hammers-chick \$2 (devetdnevnic).

Za kolegij sv. Franciška:

John Balchick 75c; Tony Squah \$5. A. J. Klain \$1; Frank Pavlin \$1; Barbara Omahne 50c.

Člani apoštolata so poslali:

Pokojni Ivan Jaklič \$10 (plačala Frances J.); pok. Jožef Dejak in pok. Marija Dejak, vsak 50c (pl. Mary Novak); John Starnfel \$1; Kat. Gajan \$1; Frances No-vak 50c; Ivana Knaus 50c; pok. John Snedec (pl. Mrs. Fr. Jaklič); Ana Campa \$2; pok. Karl Božič 50c; Steve Božič 50c (za oba plačala Miss Božič); Jos. Russ \$1; Mihael Turcer \$10; Math Zugel \$1; Jakob Zore \$10; Matilda Ledinski \$10 (pl. Mary Zerovnik); John Simonič \$10; Stefan Jenko \$1; Mary Dolenc 50c.

Darovi za list Ave Maria:

Mrs. M. Rossman \$1; Marko Bluth \$1;

Frank Slokan \$1; Mary Habjan \$1; An-drej Sroba \$1; Marko Bluth 50c; Stefan Jenko 50c.

Za lučke pri Mariji Pomagaj:

Jožefa Heranc \$1; Mrs. Perko \$1; Mary Kavsek \$1; Frank Flajnik \$2; Marijana Karlin \$1; Mary Omejc 50c; Mrs. La-kotich \$2; Anton Oražen 10c; Ana Ple-mel \$1; Neimenovana iz Forest City \$1; Frances Starman \$1; Agnes Shebat \$1; Kat. Gajan \$2; Joseph Gmitter \$1; N. 10c; Mary Talar 30c; Frances Strajner 50c; M. U., Sheboygan, Wis. \$1; Alojzija Stopar 10c; Mary Mulc 25c; Emilia Pe-chavar \$1; Katinka Pavlič \$1; Frank Za-lokar \$1; Frances Janežič \$1; Jera Pe-terka \$1; Mary Terlep 21c; Magdaline Indihar \$1; A. Dawson \$1; Frances Cer-kvenik 20c; Mary Kovach 25c; Marija Grubar \$1; Olga Buraz \$1; Mary Globokar \$1; Mrs. Stopnik \$1; Jos. J. Kobal \$2; Ivana Gliha \$1; Lucija Kure \$1; Barbara Omahne 50c.

Na sv. maše so dali oz. poslali:

Evgen Maučok 1 (3), Mrs. Bučar 3 (3), J. Wolf 1 (1), J. Bernot 1 (1), Mr. Kremesec 1 (2), Mrs. Mary Podboj 6 (6), Frances Mautigan 2 (2), Roza Pet-kovšek 2 (2), Judita Vaučo 1 (1), Mrs. Zeithamer 1 (1), Ana Kuzman 2 (2), Mrs. Zorec 1 (1), Mary Orajner 3 (3.50), Ju-lijana Vrtnik 3 (3), Lucija Latkovič 1 (1), Frances Svete 1 (5), Mary Marinič 1 (1), Marija Stimec 1 (1), Polona Mo-drič 2 (2), Agnes Kompare 1 (1) Mary Goyrencič 1 (1), Ivana Mlakar 2 (2),

John Langus 2 (2), Anton F. Oražen 2 (2), Tony Mesarič 2 (2), A. Požun 1 (1), Ana Plemel 1 (1), Neimenovana iz Forest City 2 (2), Mrs. Gombal 1 (1), Helena Uršulak 2 (2), Frank Slachetka 1 (2), M. Chevalier 2 (3), P. Braidlich 7 (7), Agnes Shebat 5 (5), Joseph & Mary Klucinec 1 (1), N. L., Gary 1 (1), John Zore 2 (2), Mary Kukar 2 (2), Frances Selak 1 (1), Dragica Munich 1 (1), Frančiška Strniša 1 (1), Ana Dulka 1 (1); Maria Dulka 1 (1), Barči Gerzin 1 (1), K. Bonač 1 (1), Mary Hoge 1 (1), N. Strubel 1 (1), Terezija Gradšak 2 (2), Marie D. Firmin 1 (1), John Susman 1 (1), Katarina Pirhalla 1 (2), Mike Hermatz 2 (2), Mrs. Mollie Thomas 1 (1), Mrs. Ana Kovalcik 1 (2), Mary Benčič 5 (5), Margaret Znidar 1 (1), N., Laurium 5 (5), John Lazur 1 (2), Mary Mulc 3 (3), N. 5 (5), Emilia Pechavar 1 (1), Frank Zalokar 1 (1), Jos. F. Muhich 2 (2), Frances Verhovec 1 (1), Valent Bizup 1 (3), Marija Bebaj 1 (2), Mary Leposchak 1 (2), Jora Peterka 1 (1), Marko Bluth 1 (1), Marija Indihar 2 (2), Andrej Sroba 1 (3), Mary Kukar 1 (1), Frances Taklič 1 (1), Frances Hartman 1 (1), Mihaela Rovere 1 (1), Anakonda Praksel 1 (1), Rose Hammerschick 1 (5), Josephine Pintar 1 (1), Rosi Oven 1 (1), Joseph Marušak 2 (7), Mary Globokar 1 (1), N., Lemont 1 (1), Sylvester Voitišek 1 (1), Mrs. C. F. Grosdeck 1 (5), Johana Gliha 1 (1), Mrs. Vanek 1 (5), Neimenovana iz Joliet 10 (10), A. Makovic 1 (2), Elizabeta Kramarič 1 (1), Frank Indihar 1 (1), Stefan Lestan 2 (2), Margaret Kosiček 1 (1), Mrs. N. Capper 1 (3), Catherine Hladnik 5 (5), Sophia Hoffman 1 (2), Karolina Veščak 2 (2), Ivana Železnikar 1 (1), Katie Bicek 2 (2).

Andrej Mantič 3 (3); Ana Sternad 1 (3); A. Hren 3 (3); John Jandura 1 (1); John in Ana Kolšek 1 (1); Josephina Kukur 1 (1); Marija Arch 1 (1.50) Neimenovana iz Joliet 6 (6); Terezija Giro 1 (1); Mrs. Delia Spelman 1 (2); Mrs. Zbačnik 1 (1); Alojzij Zupane 2 (2); Neim. 7 (9); Mary Božičovič 1 (1); N. 10 (10); Fany Kaneca 2 (2) Ana Turban 1 (1); N. 24 (24); K. Hladnik 3 (3); Terezija Lesar 1 (1); John Gogala 2 (2); Frančiška Tomšič 1 (1); Karolina Novotny 1 (1); R. Potočar 1 (1) Ivana Assag 2 (2); Mary Vrenčur 1 (1); John in Ana Kozlačar 1 (1); Jakob in Uršula Horvat 2 (2); na čast Mariji Pomagaj za zdravje so dali Neimenovani 2 (2); na čast sv. Jožefu 1 (1); John Adamič 2 (2); Agnes Horvat 2 (2); Frances Murn 2 (2); Nasenberg I. 1 (1); Amalija Branchich 1 (1); Sofija Simič 9 (9); Miss Mary Zore 2 (2); Frances Meglen 2 (2) Žerdin Novak 1 (1); Krščanske matere iz Houston 1 (2); Marija Pavlešič 1 (1); Mary Kremesec 1 (1); L. Zupanc 2 (2); Katie Šetina 1 (1); Mary Nemanich 1 (1); Barbara Strucel 2 (2).

Razno.

Za Letopis je poslal še Rev. L. Gladek \$1; Za Šiško je nabral Rev. J. Trobec \$12. — Za Apoštolstvo sv. Cirila in

Metoda so dali letno pristojbino po 50c ti-le iz Joliet: Marko Bluth st., Marko Bluth ml., Antonija Serdar, Frank Muškric, Uršula Ambrose, Terezija Ancel, Mary Vlašič, Barbara Jakša.

Tem in vsem našim blagim dobrotnikom naj ljubi Bog povrne z nebeškimi darovi!

Za spominsko cerkev v Šiški pri Ljubljani so doslej poslali:

Mrs. Frank Ivančič \$10; Terezija Cvelbar \$3; Barbara Omahne \$1; Josefina Barbo \$2; Mary in Helen Zore, vsaka po \$1.

Tem in vsem našim blagim dobrotnikom naj bo ljubi bog stoterni plačnik!

—o—

ZAHVALA ZA USLIŠANJE.

Brooklyn. — Prav iskreno se zahvaljujem Mariji Pomagaj in sv. Tereziji za uslišanje v jako težki zadevi. Zelo sem bila bolna in sem obljubila javno zahvalo, ako se mi zdravje zboljša. Bila sem

uslišana in zato sedaj svojo obljubo izpolnujem. Želim, da bi vsi spoznali, kako blage priprošnjike imamo v nebesih.

K. Schneller.

Marijini prazniki v oktobru.

V tem mesecu obhajamo po vsem svetu praznik Matere božje presvetega rožnega venca in sicer 7. oktobra ali pa prvo nedeljo v mesecu (roženkranska.) Tu pa tam obhajaš še drugo nedeljo v mesecu praznik materinstva preblažene Device Marije, tretjo nedeljo pa praznik Marijinega devišstva. Roženkranska nedelja nas spominja, da je Mati Božja naročila svetemu Dominiku, naj razširja pobožnost svetega rožnega venca; s to pobožnostjo bo spreobračal krivoverce. To pobožnost je zelo priporočal rajni papež Len XIII. in obilne odpustke podelil za ta mesec. Na roženkransko nedeljo je porcijukulski odpustek za vse verne v vsaki cerkvi, kjer je postavno vpeljana bratovščina presvetega rožnega venca.

P. A. F.

Spominska cerkev v Šiški pri Ljubljani.

Dobro je že znano vsem našim naročnikom in bravcem, da se zida v Šiški pri Ljubljani lepa spominska cerkev v čast sv. Frančišku Asiškemu. Iz časopisov in iz privatnih poročil povzemamo, da gre zidava dosti dobro izpod rok. Do praznika sv. Frančiška bo cerkev — oziroma je bila — toliko dovršena, da se bo v njej že vršila slovesnost sedemstoletnice. To pa na zelo slovesen način.

Iz vse Slovenije so povabljeni Frančiškovi častivci in nič ne dvojimo, da so se tudi v obilnem številu odzvali. Železnice so po vseh progah dovolile polovične vožnje in pričakovati je bilo velikih množic, zlasti tretjerednikov in tretjerednic. Slovesnost je trajala dva dni. Kako se je obnesla, seveda danes še ne moremo poročati, saj pišemo to poročilo tik pred praznikom svetega Frančiška. Upamo pa, da bomo v kratkem o poteku kaj gotovega doznali in bomo v prihodnji številki vedeli kaj poročati.

Zelo veselo je to, da spadamo tudi Slovenci med posebne častivce velikega asiškega patrijarha, veselo tudi to, da se je po težkih

skrbih in z nemajhno bojznijo vendar uresničil načrt, da bo ta spominska cerkev za veliki praznik vsega katoliškega sveta pod streho. Zlasti nas še veseli poročilo, ki pravi, da je cerkev jako lepa in dostojen spomenik serafinskemu očaku.

Manj veselo je pa kajpada to, da s tem skrbi in bojznimi nikakor še ni konec. Velik dolg namreč leži na poslopju in ramah tistih, ki so z veliko požrtvovalnostjo preskrbeli ubogim Šiškarjem lepo hišo božjo. Darovi pa počasi, počasi dotekajo — tudi mi imamo, žal, danes poročati samo o daru Rev. Johna Trobca, oziroma njegovih faranov, ki so ponovno poslali svoto, označeno na drugem mestu. Naj sv. Frančišek obudi med svojimi slovenskimi častivci še novih dobrotnikov te prepo- trebne cerkve — dosedanjam pa preiskren Bog plačaj!

Žal nam je tudi, da nismo mogli prinesti slik in opisa te cerkve v naši slavnostni številki. Pisali smo bili po oboje, pa na vemo, zakaj nismo naprošenega pravčasno prejeli. Morebiti se je kako zakasnilo.

Uredništvo.

NA RAZGLEDU.

HRVATJE PROSLAVLJAJO sedemstoletnico smrti sv. Frančiška z velikimi slovesnostmi. Prav je zapisal neki hrvatski cerkveni list: Če je kateri narod dolžan sv. Frančišku veliko zahvalo, smo to gotovo mi Hrvatje v Bosni in Hercegovini. Zakaj vsak pedenj naše zemlje je posvečen s krvjo in sragami sinov sv. Frančiška. — Tega se narod s svojimi voditelji tudi zaveda. O tem nam priča na priliko prekrasna proslava, ki so jo priredili 15. avgusta v Jajcu. Splača se, da jo nekoliko opišemo.

12., 13. in 14. avgust so bili odločni za pripravo in se je zato vršila slovesna tridnevica z govori in molitvijo.

Zvečer 14. avgusta so dospeli Orli z godbo iz Doca in so se združili z Orli iz Jajca v eno samo četo. Pred samostanom so bili slovesno sprejeti in pozdravljeni. Od tod so šli takoj v cerkev na večerno pobožnost in k spovedi. Ob osmih zažari mesto in okoliški griči v mogočnih kresovih v proslavo prepoveditelja ljudstva. Okna v mestu so se razsvetlila v lučih in topovi so zagrmeli, da je odmevalo mogočno z brega v breg. Ob devetih so odkorakali Orli in Orlice k vodopadu Plive, kjer je velik reflektor metal svetlobo na slap, od tam so pa šli nazaj v cerkev.

Točno o polnoči se je pričela slovesna služba božja z lepo pridigo o sv. Frančišku. Našteval je govornik nevenljive zasluge frančiškanov za Bosno in Hercegovino. Narodu je kar sapa zastajala, ko je naštel skoraj nepregledno množino frančiškanskih mučnikov, ki so padli v brambi za narodne pravice. "Zate, ljudstvo moje, so umirali fratri, da rešijo tvojo vero," tako je vzkliknil.

Med sv. mašo so pristopili k sv. obhajilu frančiškanski bogoslovci, gimnazijci, sestre, Orli, Orlice in veliko število naroda.

Na praznik Marijega Vnebovzetja so dospeli novi verniki iz vseh okoliških župnij. Ob desetih je bila velika maša in navdušena pridiga. Govornik je z vso vnemo pozval vse navzoče ljudstvo, naj stopa po stopinjah sv. Frančiška in se da vpisati v Tretji Red. — Po sv. maši je bila slovesna procesija z Najsvetejšim. Orli iz Doca so zelo dvignili slavnost s svojo lepo godbo. Po procesiji je bil zopet govor.

Zvečer je bila v velikem hotelu slavnostna akademija Orlov in Orlic.

V kar najbolj slavnostnem razpoloženju se je vsa slavnost vršila in rodila zelo lepe uspehe. Mladina, ki se zbira zadnji čas tako množestveno pod častljivo orlovsko zastavo, je spoznala sv. Frančiška in videla, kako blizu je orlovski idealu frančiškanskemu. Bog blagoslovi še dalje veliko delo Frančiškoveh sinov v Bosni in Hercegovini!

ROMANJE V ASSISI so imeli Hrvatje iz Sarajeva 12. septembra. Šli so preko Zagreba, kjer se jim je pridružilo še veliko število drugih romarjev z raznih krajev hrvatske zemlje.

SLOVENSKI ORLI so tudi bili letos v Assisu in sicer na povratku iz večnega mesta v prvih dneh meseca septembra. V Rim so poromali zavoljo velikega mednarodnega izleta katoliških telovadcev vsega sveta, ki mu je bil vrhovni pokrovitelj sam sv. oče Pij enajsti. Tudi veliko čeških in hrvatskih Orlov je bilo v Rimu. — V Assisiju so imeli slovenski Orli lepo slovesnost, pri kateri je imel slavnostno pridigo sam ljubljanski škof dr. Jeglič. Razložil je velik, neprecenljiv pomen sv. Frančiška za vesoljni katoliški svet in je zelo poudaril imenitnost Tretjega Reda, katerega član je sam že dolgo vrsto let. Pozval je vse mlade romarje, naj ponesejo ljubezen do sv. Frančiška s seboj v domovino in naj jo pokažejo v dejanju s tem, da se pridružijo z vstopom v Tretji Red veliki družini častitljivega asiškega svetnika.

V ASSISU so na vso moč slovesno otvorili frančiškansko sveto leto zvečer 1. avgusta. O polnoči se je pela slovesna sv. maša in po njej se je vršila veličastna procesija, ki se je udeležilo okoli 50.000 ljudi. V procesiji je korakalo tudi jako veliko število nadškofov in škofov. Celo laška vlada je poslala svojega zastopnika.

V RIMU bodo tekom frančiškanskega svetega leta proglašeni za blažene mnogi frančiškanski mučeniči iz starejšega in novejšega časa.

DRIVILEGIJEV ali posebnih pravic je zelo veliko dovolil sv. oče za čas frančiškanskega svetega leta. Ti privilegiji se tičejo v prvi vrsti cerkva treh redov sv. Frančiška in duhovnikov, ki so

pri takih cerkvah zaposleni. Veljajo pa tudi za cerkve, kjer je pravilno ustanovljen Tretji Red. Natančno so ti privilegiji naštet v zadnjem "Cvetju," ki smo ga pravkar prejeli iz starega kraja.

ŠPANIJA je zamislila prav poseben način proslavitve sedemstoletnice velikega Asižana. Znano je namreč, da je imel sv. Frančišek izredno nežno ljubezen do vsakega živega bitja, do ptičev, štirinogatih živali, do rastlin, dreves in cvetlic. Že samo ime svetnikovo nas spominja one nežne ljubezni do vesoljnega stvarjenja božjega. V čast te značilne poteze Frančiškovega značaja so organizirali v Španiji "teden dobrotljivosti." V vseh šolah in na vseh javnih zborovanjih se ima tisti teden poudarjati potreba dobrotljivosti in nežnosti ne samo nasproti sočloveku, temveč tudi nasproti živalim, zlasti onim, ki so na ta ali oni način pohabljeni in si ne morejo same pomagati. — Tudi ta plemenita zamisel izkazuje sv. Frančišku zasluženo čast.

DRUGA SPLOŠNA tretjeredniška konvencija v New Yorku je že tu. Vrši se od 3. do 6. oktobra na najslavesnejši način. Vsako jutro se vrše v raznih cerkvah svete maše s svetim obhajilom vernikov, nato pa velika zborovanja z govori in predavanji o Tretjem Redu. Vmes so tudi slovesne in pontifikalne svete maše s procesijami. Zborovanja se vrše deloma skupno za vse udeležence, deloma pa ločeno po stanovih, posebej za može, posebej za žene, posebej za mladino. Zadnji dan so na programu poleg drugega tudi zabave in prijateljski sestanki. — Sv. Frančišek naj izprosi temu važnemu zborovanju veliko blagoslova božjega, da bo odslej Tretji Red vse bolj zagospodoval po katoliški Ameriki!

ZVON SOLNČNE PESMI je nenavadno ime novemu zvonu, ki bo pel slavo sv. Frančišku v njegovem rojstnem mestu Assisi. Mestno starešinstvo je namreč sklenilo, da se omisli tak zvon za mestni stolp v pomin letošnjega Frančiškovega jubileja. Njegovo ime je pa odtod, ker se ima v zvon vklesati cela znana "solnčna pesem" sv. Frančiška. Vsa laška mesta bodo prispevala za nabavo tega zvona, ki bo stal 110.000 laških lir.

FRANČIŠKOVA založba se imenuje nova književna ustanova v Assisiju, ki je letos ustanovila v ta namen, da zbere vse knjige in spise o Frančišku, ki so izšle bodisi v laškem ali kateremkoli drugem jeziku. Ravno isto podjetje bo zbiralo tudi vsa muzikalična dela vsega sveta, ki imajo frančiškanski značaj.

VELIK SVETLI KRIŽ so postavili v mestecu Greccio na laškem v jubilejni spomin sv. Frančišku. To je tisto mesto, v katerem je naš mili svetnik postavil prve jaslice. Posvečenje, ki ga je izvršil škof iz Rieti, se je obhajalo po noči in veličastni križ je svetil daleč po širni pokrajini. Tudi ta zamisel je znamenje, kako na različne načine skušajo Frančiškovi rojaki proslaviti jubilej svojega nedosegljivega vzornika.

FRANČIŠKOVA ULICA se je našla celo v Jeruzalemu. V spomin letošnjega jubileja je namreč odločil mestni guvernor, da se ena izmed lepših ulic odslej tako imenuje. Sai so pa zasluge sv. Frančiška in njegovih sinov za Jeruzalem in sploh za vso Sv. deželo tudi dosti znane.

OTVORITEV FRANČIŠKOVEGA JUBILEJNEGA LETA se je izvršila v Rimu na zelo slovesen način. Za kraj vseh jubilejnih slavnosti je odločena bazilika Ara Coeli, ki je največje, najstarejše in najlepše frančiškansko svetišče v večnem mestu. Na otvoritev so se pripravili s slovesno tridnevnicjo, pri kateri je podelil vsak dan eden izmed kardinalov trojni blagoslov. V noči med 1. in 2. avgustom je bila slovesna polnočnica: najprej slavnostni govor v čast velikemu Serafinu in nato pontifikalna sveta maša. Ogromna množica vernikov je do zadnjega kotička napolnila bajno razsvetljeno baziliko. Silno krasno so bile iluminirane tudi vse tri palače na Kapitolu in pa cerkvena fasada. Vso razsvetljava je preskrbela in plačala državna oblast. Točno v polnoči se je oglasil veliki kapitolški zvon, oznanjujoč začetek frančiškanskega jubilejnega leta večnemu mestu. Ta zvon se oglasil le redko in je vedno znamenje izredno važnega in radostnega dogodka. — Pri slavnosti je sodelovala izborna kapela. Ljudje so kar strmeli nad krasnimi solo-spevi v čast sv. Frančišku, ki so bili uglašbeni nalašč za to jubilejno leto. — 2. avgusta zvečer je bila slovesna procesija z lučkami. Ob koncu je dal kardinal Frühwirth trojni blagoslov.

MESEČNI PATRON.

Sv. Marija Frančiška devica 3. reda.

Ta svetnica je bila hči ubogih rokodelcev; rojena je bila v Napolju na Laškem. Oče je bil tkalec in hčere so mu pomagale. Marija Frančiška je bila zelo pobožna, pa bolehná; kri je pljuvala. Bogat mladenič jo je hotel poročiti in kot žena bogatega moža bi lahko pomagala svojim domačim. Marija Frančiška si je pa izvolila za svojega ženina Jezusa Kristusa in mu je posvetila vedno devištvó.

Zaradi tega je njen oče z njo grdo ravnal. A v ti reči se mu ni vdala. Živela je doma kot redovnica tretjega reda v redovni obleki. Očetu je še dalje pomagala pri delu kolikor je ni nadlegovala stara bolezen. Pogosto je prejemale sveto obhajilo, veliko molila in premišjevala zlasti Kristusvo trpljenje. Pretrpela je veliko zaničevanja in hude bolečine. Umrla je 6. oktobra leta 1717 in zaradi čudežev, ki so se godili po njeni smrti, jo je papež Pij IX. slovesno prištel med svete device. — V zaničevanju in bolezní posnemaj njeno potrpežljivost!

P. A. F.

Mesec oktober.

Ta mesec je posvečen svetemu Frančišku Serafinskemu. Ako javno opravljajo v cerkvi to mesečno pobožnost, prejmejo verni vsak dan odpustek 300 dni, za ves mesec pa popolni odpustek, ako se spovedo, obhajajo in molijo za popolni odpustek po papeževem namenu. (Pij X. 20. febr. 1904.)

Mesec oktober je posvečen tudi Kraljici presvetega rožnega venca. Kdor pobožno moli ta mesec en del svetega rožnega venca z lavretanskimi litanijami in z molitvijo v čast svetemu Jožefu sam ali z drugimi, prejme vsak dan v tem mesecu odpustek 7 let in sedemkrat po 40 dni, za ves mesec pa, ali ako moli z drugimi vsaj 10 dni, prejme popolni odpustek, ako opravi sveto spoved, prejme sveto obhajilo in v cerkvi moli za odpustek. (Leon XIII. 25. julija 1894.)

V cerkvi, kjer je cerkveno vpeljana rožnovenska bratovščina, je za vse porcijunkulski odpustek na rožnivoensko nedeljo.

P. A. F.

Rev. Evstahij Berlec, O.F.M.:

V MISLIH NE PRIDEM DO KONCA.

Povsod so vtisi vsepričujočnosti tvoje, Gospod!

Na veji ptica, ki žvrgoli in poje, oznanja: Bitja se veselim, ne vem kako;

in sanja cvet gledajoč v nebo — in sluti srce; Skrivnostni Nekdo naredil je glasbilo — prirodo in mene, spevov posodo!

Le plavaj, pogled, v svetovno prostorje,

neznatno oko je, veliko obzorje — v najmanjših stvareh je velik, velik Umetnik najprvi — večnosti morje se preлива v njem ob bregovih neskončnosti tiho mogočne. . .

Povsod, povsod zarisane vidim skrivnostne stopinje in zato nikoli v mislih svojih ne pridem do zadnje meje nikoli v mislih ne pridem do konca. Čemu vi, neba obrisi, odkod?

V čem čarna lepota je kroga? Kaj hoče izreči tvoja pesem, trikot, in kaj na bo mojih zvokov najvišja naloga?

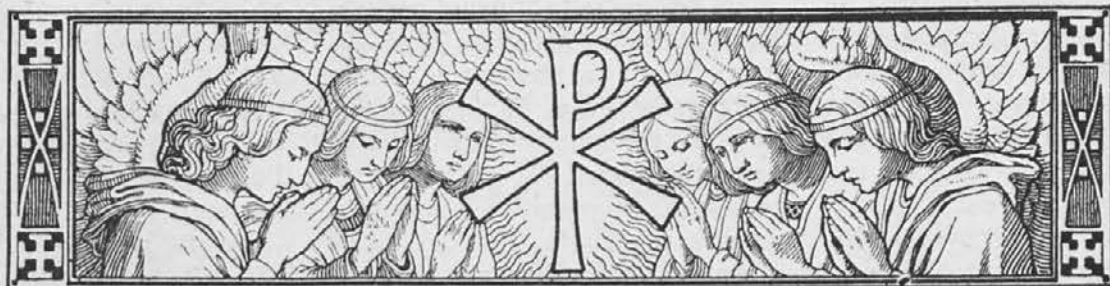
Kaj vse bo prinesel letošnji

Koledar Ave Maria,

se ne da v kratkih besedah povedati. Omenili bi samo, da bo poleg drugega izredno zanimal zgodovinski spis priznane zgodovinarja Rev. Zaplotnika o tem, kako je neki Kamničan, seveda Slovenec, skušal preprečiti državljansko vojsko v Ameriki. Silno interesantno!

Enako velezanimiv in poučen je originalno zamišljeni spis prof. Rev. Pengova, starega našega znanca, iz življenja in delovanja mravlje. Spis spremljajo tudi originalne slike.

Naš Koledar bo letos najpriljubljenejše čtivo med našimi rojaki.

☩ Častna straža pred Najsvetejšim. ☩

Sveta Evharistija v prvih stoletjih

(Nadaljevanje.)

Rev. J. Plaznik:

DANES se hočemo seznaniti z nadaljnjim opisovanjem svete maše, kakor jo je opisal sv. Justin rimskega cesarju.

“Potem prinesejo kruh in kudo vina onemu, ki predseduje. Ta vzame, da hvalo in čast Očetu vseh v imenu Sina in svetega Duha, opravi zahvalo, ker nam je On sam dal to pravico. Ko je skončal molitev in zahvalo, zakliče vse navzoče ljudstvo: Amen. Ta beseda pomeni v hebrejskem: Tako bodi.

Po opravljeni zahvali prinesejo tisti, katere imenujemo diakone, vsakomur del evharističnega Kruha in Vina in ga nesejo tudi onim, kateri so odsotni.”

Razumeti moramo, da je le to omenjeno, kar more razumeti poganski čitatelj. Drugi opis se pa glasi:

“Ko skončamo molitve, prinesejo kruh, vino in vodo. Kateri predseduje, moli, opravi zahvalo in vse ljudstvo zakliče: Amen. Vsak izmed navzočih je deležen svete Evharistije in diakoni jo nesejo tudi odsotnim članom.”

Sveti Justin govori v istih izra-

zih, kakoršne rabimo mi dandanes. Tudi sveto Evharistijo razume v istem pomenu, kar kaže njegova razlaga istotam:

“To hrano imenujemo Evharistijo in je ne sme nihče drugi prejeti, kakor samo tisti, ki veruje, da je naš nauk pravi, in je bil očiščen v očiščevanju greha in prerojen, ter veruje, kar je Kristus učil. Teh reči ne prejemamo kot navaden kruh in pijačo, ampak kot Jezusa Kristusa, našega Zveličarja, ki je meso postal po božji besedi, si nadel človeško meso in kri zavoljo našega zveličanja; z eno molitveno besedo, ki prihaja od njega, postane hrana, s katero redimo svoje telo, meso in kri včlovečenega Boga.”

Da bi cesar bolje razumel sveto Evharistijo, mu sveti Justin celo opisuje ustanovitev presvetega Rešnjega Telesa:

“Apostoli so nam povedali v zapiskih, katere imenujemo evangelije, da jih je Jezus tako naučil: Jezus je vzel kruh, se zahvalil in rekel: To storite v moj spomin; to je moje telo. Ravno tako se je zahvalil, ko je vzel kupo in rekel: To je moja kri. In jo je dal le njim.”

V tem spisu vidimo, da so v prvih časih verovali ravno isto, kar verujemo mi. Vsaka beseda nam potrjuje našo vero. Sveti Justin končuje svoje pismo z opisovanjem, da so koncem daritve po-

birali miloščino:

“Premožnejši verniki pa darujejo drugim po svojih močeh. Kar se nabere, se izroči tistemu, ki predseduje. On podpira siromake, vdove in vse, ki imajo težave zavoljo bolezni ali kakega drugega vzroka, ter jetnike in tujce. Ta je varuh vseh, ki so v potrebi.”

Tako je sveta cerkev vedno stala na strani ubožcev skozi vsa stoletja in je gojila ljubezen do bližnjega, ki se začne in goji po sveti Evharistiji.

Ponovimo ob kratkem liturgijo ali pravila svete maše, kakor so jo obhajali za časa svetega Justina, v sredi drugega stoletja. Ta doba je najbližja apostolskim časom.

Verniki so se zbrali vsako nedeljo; taki, ki še niso bili krščeni, so morali ostati zunaj. Brali so svete knjige; med temi so bila pisma apostolov. Celebrant je razložil, kar so čuli iz pisma ali evangelijev. Nato so molili z duhovniki. Pri tem so vsi stali. Dali so poljub miru drug drugemu in prvi del svete maše je bil končan.

Potem so prinesli, kar je potrebno za daritev: kruh, vino in vodo; vino so pomešali z vodo. Sledila je zahvala, kar je sedaj predglasje. Ko je bilo to skončano, je sledilo povzdigovanje in zavživanje. Vsi verniki so bili deležni svetega obhajila. Po molitvi po svetem obhajilu so vsi rekli: Amen.

Ko so dijakoni razdelili sveto obhajilo pod obema podobama, so nesli sveto Evharistijo na dom onim, ki niso mogli priti v cerkev, bodisi zaradi bolezni ali pa, ker so bili v ječi zaradi vere. Ljudstvo je sprejelo božjega Gosta z vso gorečnostjo svoje vere.

Spomnili so se tudi svojih bratov, ki so bili v potrebi. Kdor je mogel, je daroval svoj dar škofu, ki je imel blagajno v oskrbi; ta je bil namreč varuh vseh zatiranih.

Maša je bila končana in verniki so se odpravili proti domu.

Daritev svete maše pa opisujejo na isti način tudi drugi cerkveni pisatelji tistega časa. Mučenik sveti Irenej je živel proti koncu drugega stoletja. Sam pravi, da se je naučil svojega nauka od svetega Polikarpa. Ta pa je prejel svoj nauk naravnost od apostola Janeza in drugih, ki "so videli Gospoda." Sveti Irenej je pisal Florinu:

"Ko sem bil še majhen deček, sem te videl s Polikarpom v Aziji. Lahko še prav natančno opišem prostor, na katerem je sedel bla-

ženi Polikarp, ko je poučeval... kako je opisal svetega Janeza in druge, kateri so videli Gospoda; kako je govoril o Gospodovih čudežih in njegovem nauku, ker je čul od očitvidca besede življenja. Polikarp je vse tako povedal, kakor stoji v svetem pismu.

Te stvari sem slišal po usmiljenju božjem in pazno sem poslušal in zapisoval, ne na papir, ampak v srce."

Po zgledu sv. Ireneja tudi mi zapišimo nauk o presv. Evharistiji globoko v svoje srce!

Apostolstvo molitve.

Rev. John Plaznik.

Mesečni namen za mesec november: Domačini duhovniki v misijonskih deželah.

Nobena stvar ni Jezusu tako ljuba, kakor zveličanje duš. Bog sam ve, koliko je vredna človeška duša. Mi si ne moremo predstavljati njene vrednosti, vemo pa toliko, da se ni zdelo Bogu prevelika cena — smrt Sina božjega samega.

Kristus na križu je zaklical: "Žejen sem." Žejalo ga je po dušah. Ni mislil na svoje brezmejno trpljenje, mislil je na človeške duše.

Tudi smrt ni zadostovala Sinu božjemu za odkupitev duš. Prejšnji večer je jasno gledal pred seboj svoje trpljenje in smrt; gledal je tudi na vse grehe, ki se bodo še zgodili; videl je, kako ga bodo preklinjali, tajili, satansko sovražili v najsvetejšem Zakramentu, vendar ni mogel premagovati svoje želje, da ostane med nami, da krepča naše duše.

Nobena stvar mu ni tako ljuba kakor to, da vodimo duše k Njemu. Mi smo srečni. Poznamo pravega Boga in njegovo ljubezen do nas. Naši sosedje in naši prijatelji ga morda ne poznajo. Še več je pa ljudi v tujih deželah, ki sploh niso nikoli slišali o pravem Bogu. Tudi ti imajo neumrjoče duše, ki so odkupljene s predragoceno Krvjo Zveličarjevo; tudi po teh ga je žejalo na križu.

Kaj je toraj naša sveta dolžnost? Ker smo sami srečni, se moramo izkazati hvaležne s tem, da pomagamo nesrečnim.

Kaj moramo mi storiti? Kadar imamo priliko, moramo denarimo pomagati misijonom. Denar pa še ni vse. Veliko duhovnikov, bratov in sester je darovalo življenje za te uboge pogane. Tudi to še ni vse; največ je božja pomoč, ki jo dosežemo z molitvijo. S to jim pa lahko vedno pomagamo.

Naj pride še tako učen človek iz kake druge dežele sem v Ameriko, nikoli ne bo zmožen, tukaj poučevati, če se prej ne vsede in ne študira jezika, navad in šeg ljudstva, da se tako vživi v ameriški življenj. Vsi veste, da mora priti človek zelo mlad sem, če se hoče dobro naučiti angleščine. Nekaterih reči se lahko navadi, vendar jih ne bo nikoli tako dobro znal, kakor rojen Amerikanec. Mislite si človeka ki je prišel s Kranjskega, da bi poučaval ameriške športne igre, posebno žoganje.

Isto se godi z našimi misijonarji v tujih, malikovalskih deželah. Ko pridejo tja, so večji tujci, kakor smo mi kedaj bili, ko smo prišli v Ameriko. Naj bodo še tako dolgo v tuji deželi, vedno je še marsikaj, s čemer se ne morejo udomačiti. In čeprav bi se nazadnje popolnoma vživeli v način mišljenja in čuvstvovanja tujega naroda, vendar ostanejo tujci na tujem in popolnega zaupanja pri poganskem ljudstvu ne bodo imeli.

Vse nekaj drugega je pa, ako postane domačin misijonar. Sredi svojih ljudi je zrasel in pozna njihove duše do zadnjega koticčka. Zato je ena poglavitnih potreb misijonskega delovanja, da se vzgodi v misijonskih deželah kolikor mogoče veliko število misijonarjev domačinov.

Naši misijonarji se za dosego tega cilja tudi na vso moč trudijo. Toda to je jako težka naloga. Za potrebne šole povsod manjka denarja, manjka učnih moči. Kar je pa glavno — manjka duhovniških poklicev med poganskimi narodi.

Tu se moramo spomniti naročila Gospodovega: "Prosrite Očeta, da pošlje delavcev v svoj vinograd." Bog hoče in pričakuje od nas, da ga prosimo za številne misijonske poklice.

Ravno temu molitvenemu namenu je pa posvečen mesec november. Z veseljem se bomo torej odzvali vabilu in prošnji sv. Cerkve in molili sledečo iskreno molitev:

Molitve vsakdanjega jutranjega dobrega namena.

O presveto Srce Jezusovo, po rokah prečište Device Marije Ti darujem vse molitve, dela in trpljenja današnjega dne v spravo za vse žalitve, ki jih trpiš v zakrametnu presv. Rešnjega Telesa, in za domače misijonarje v poganskih deželah.

Čudodelni Praški Jezušček.

Piše č. S. Sabina O.S.F.

Sheboygan, Wis.

(Dalje.)

NEKEGA dne v letu 1628. potrkla kneginja Poliksena pl. Lobkowitz, ki ji je neizprosna smrt pred štirimi leti ugrabila soproga — ostali del življenja je namerjala posvetiti delom ljubezni in pobožnosti — na samostanska vrata, želeč govoriti s priorijem. Ko pride, mu izroči mali voščeni kip rekoč: "Tukaj, častiti oče, vam prinašam svoj največji zaklad na zemlji. Častite to podobno in bo konec vašim stiskam in nadlogam in ne boste trpeli nobene pomanjkanja več.

Dasiravno se je čudno glasila izjava pobožne kneginje Španjolke (prinesla je kip s seboj iz Španije), se je vendar izpolnila. Z Jezuščkom vred je prišel v samostan izreden blagoslov in sreča. Kar je pa še bolj čudovito: ta blagoslov je ostal, dokler so častili božje Dete v tej podobi. Izpremenil se je pa blagoslov v prokletstvo, kolikorkrat so začeli opuščati to čiščenje. To se je večkrat zgodilo. Sprva so redovniki postavili kip na odličen prostor v svojem oratoriju in se kar skušali med seboj v čiščenju ljubke skrivnosti Detinstva Jezusovega.

Posebno novinci so se odlikovali v čiščenju malega Deteta, med njimi najbolj p. Ciril. Ta mladi redovnik je prejel veliko milosti od Jezuščka. Dalje časa je trpel hudo notranje trpljenje, notranje boje. Prišlo je tako daleč, da je

skoraj obupal in hotel zapustiti samostan. V tem trpečem položaju se vrže na kolena pred mali kip Deteta Jezusa, potoži mu svoje gorje, odkrije svoje bolečine. Bilo mu je naenkrat čudežno pomagano in čutil je polajšanje. Res, srečen, ki zaupa v božje Dete!

Pa tudi v gmotnem oziru se je zboljšal samostanski položaj. Ko je cesar Ferdinand zvedel, v kakem pomanjkanju žive redovniki, jim je določil letno 3000 goldinarjev podpore, kar je bila v tistem času velika svota. Tudi njihov vinograd, ki je bil prej leta in leta skoraj brezploden, je obrodil izredno dobro. Lahko bi se mislilo, da bodo te izredne milosti samostansko družino neprestano izpodbujale k hvaležnosti do njihovega največjega dobrotnika, malega Deteta Jezusa. Žal, da ni bilo tako. Že čez par let je gorečnost omrznila — in Jezušček je ostal — pozabljen.

II.

Nekaj so k temu pripomogle tudi politične razmere. Zavaljo neprestanih nemirov in vojska je bil leta 1630. novicijat prestavljen v Monakovo (München). Ko so odšli novinci, je prenehalo tudi čiščenje. Istočasno je zapadel samostan prvotnemu uboštvu in pomanjkanju.

11. novembra leta 1631 je 18 tisoč Saksoncev, del armade švedskega kralja Gustava, napadel Češko, jo premagal in si jo osvo-

jil. Okoli 80 luteranskih pridigarjev je zavzelo mesta v katoliških cerkvah mesta Prage. Duhovniki, med njimi tudi oo. karmeličani, so morali bežati. Samo dva sta ostala. Bila sta strogo zastražena kot ujetnika v lastnem samostanu.

V splošni zmešnjavi, preden so redovniki bežali iz samostana, so tudi pozabili vzeti s seboj čudežni kip malega Jezuščka. Ko so divji Saksonci drvili in plenili po samostanskih prostorih, so prišli tudi do kipa. V divjem sovraštvu do vsega katoliškega ga eden vojakov drzno suno in podere za oltar. Sicer je kip ostal nepoškodovan, le rokici sta se odlomili.

Po končani vojski, leta 1635, se vrnejo karmeličani nazaj v svoj samostan. Ni se pa vrnil ž njimi božji blagoslov. Cesar Ferdinand III. jim je odtegnil letno podporo, ki jim jo je njegov oče dajal redno vsako leto. Tudi jim ni izplačal obljubljenih 5000 goldinarjev za popravo močno poškodovane cerkve. Vinograd, ki je dolgo vrsto let pripadal samostanu, je izročil cesar v oskrbo drugim. Nesreča je sledila nesreči. Ni se čuditi. Kip Jezuščkov, podoba njihovega mogočnega zavetnika in dobrotnika, je ležala onečaščena v prahu za oltarjem. Pa nesrečna redovna družina si je naložila še drugo krivdo. Eden novincev je slučajno našel kip za oltarjem. Namesto, da bi ga očistil prahu in mu izkazal dolžno čast, ga vrže nazaj, kakor pred leti protestan-

tovski vojaki. Vsi so čutili nekaj neznosnega v samostanu. Več bratov je v tem času izstopilo. Noben prednik ni mogel ostati na mestu določen čas. Novicijati so morali spet premestiti v Monakovo. Ostali redovniki niso bili zadovoljni. Neki skrivnostni nemir in notranje trpljenje se jih je polastilo, da so skoraj vsi prosili generala, naj jih premesti v drug samostan. P. general je s strahom opazoval, kako se nekdanji tako cvetoči samostan bliža žalostnemu koncu. Ni pa mogel najti skrivnostnega vzroka te izpremembe.

To je trajalo sedem let. Nazadnje, po bridkih preizkušnjah, se je obrnilo na bolje. Leta 1637 se je vrnil v Prago nazaj p. Ciril, nekdanji goreč častilec malega Jezuščka. "Kje je Jezušček?" je bilo njegovo prvo vprašanje. Nikdo mu ni znal odgovoriti. Dobri p. Ciril je obrnil vsak kotiček v samostanu. Po dolgem iskanju najde zaklad svojega srca v tako značilnem položaju. Ves prašen je bil kip in zanemarjen, obleka skvarjena, ročici polomljeni. Kolikor se je dalo storiti, je storil p. Ciril in ga zopet postavil v češčenje na kor. Navdušeni po zgledu p. Cirila so tudi drugi redovniki začeli častiti Jezuščka in mu odkrivati svoje težave. Vzroka za to so imeli zadosti. Zopet so Švedi stali pred Prago. Kroglice so frčale ob samostanskem zidovju. Vendar to pot Švedi niso podjarmili Prage. General Bonner, ki je zapovedoval sovražnim četam, je opustil obleganje.

Karmeličani, po žalostnih izkušnjah poučeni, sklenejo, da se bodo spet zatekali k Detetu Jezusu, ki se jim je v prejšnjih časih

izkazal tako milosti poln in dobrotljiv. V tem jim je bil zopet vzor p. Ciril. Po cele ure je preklečal in molil pred kipom. Neko noč je bil čisto sam s svojim Jezuščkom v oratoriju in prosil še gorečnejše ko navadno, da bi ljubi Bog odvrnil vse nadloge od mesta in od njegovega samostana. Primeri se, da začuje pomenljive besede:

"Usmilite se me in jaz se bom vas usmilil!

Dajte mi zopet moje ročice in jaz vam bom dal mir.

Kakor vi mene častite, tako jaz ravnam z vami."

Začudeno in prestrašeno vzame dobri p. Ciril kip v roke. Nese ga k priorju in mu pripoveduje, kaj se je zgodilo. Prosi ga za potrebni denar, da bi se ročice popravile. Pater prior mu reče, da je samostan preubog, da ne more tega storiti. Žalostnega srca nese p. Ciril Jezuščka v svojo celico. Misli, moli in preudarja, kje bi dobil denar za popravo.

Ko je bil v te misli zatopljen, ga pride klicat zakristan k bolnemu možu, da ga pripravi za pot v večnost. Ko je z bolnikom vse opravil, mu je začel otroško preprosto pripovedovati o svojem zapuščenem Jezuščku. "Česar je polno srce, rado skozi usta gre."

Bolnik je bil zavoljo patrove ljubezni do malega Jezuščka ves ginjen in mu da precejšnjo svoto denarja, več kot bi stali stroški popravila. Poln veselja hiti p. Ciril k svojemu predstojniku in ponovi prejšnjo prošnjo. Ta ga mrzlo zavrne, češ: "V tej veliki bedi se ne izplača, porabiti denar za take otročarije." Vendar se

kmalu premisli. Brez vednosti p. Cirila da napraviti nov, večji in lepši kip Deteta Jezusa in ga postaviti na oltar. Tu se zgodi nekaj posebnega. Ko je bil kip prvič postavljen na oltar v češčenje, se prekucne velik svečnik in ga popolnoma uniči. Predstojnik sam je bil občutno kaznovan. Polotil se ga je notranji nepojmljiv nemir. Postal je kot predstojnik nemogoč in je bil premeščen.

Za naslednika je bil imenovan p. Dominik. Komaj je nastopil svojo službo, pride k njemu p. Ciril z zapuščenim Detetom v roki, ponavljajoč svojo prošnjo. Tudi tu naleti na odpor. Novi prednik je bil mnenja, da je samostan preubog za take stvari in mu kratkomalo odbil prošnjo.

Bolj žalosten ko kedaj poprej, je p. Ciril nesel Jezuščka nazaj v svojo celico. Skušal je z otroško ljubeznijo in gorečim češčenjem nadomestiti, kar so njegovi sobratje tako trdovratno odrekli. Drugič se primeri čudovit dogodek. Ko je nekega dne p. Ciril molil pred oltarjem karmelske Matere božje, pristopi nepoznana gospa in mu izrōči kot miloščino za cerkev precejšnjo svoto denarja. Z veseljem hiti s sprejetim darom k predstojniku. Ta je v veliko veselje p. Cirila dovolil, da se ročici popravita. A njegovo veselje ni trajalo dolgo. Prednik se je premislil in samo del denarja odločil za popravo. Svečar, ki se mu je delo ponudilo, ni hotel dela sprejeti za tako majhno ceno. — Kako je to zopet bolelo dobrega p. Cirila! Z žalostnim srcem je potožil svojo bridkost ubogemu, zapuščenemu Jezuščku.

(Dalje prih.)

Njegov klic.

RED našima sestrama se je vrstila slika za sliko iz rožne dobe življenja, ki se vse zde v poznejših letih lepe, četudi jim je bilo morda takrat primešanega že kaj pelina v med detinske brezskrbnosti. Vse jima je bilo še tako sveže v spominu, kakor da se je šele včeraj odigralo na odru življenja.

Čujmo sestro Julijo, kaj pripoveduje hčerki planin iz dni, ki so bili, pa jih ni več.

"Blažena leta nedolžnih otrok! Če se sedaj spomnim nazaj nanja, me obide tiho hrepenenje, a ne prikljče jih več nazaj."

Z bratcema Gastonom in Louisom, s sestrico Estelle se je igrala po livadah, nabirala cvetke in jih nosila na domači altarček. Oče ji je bil trgovec, pa je umrl, ko je štela komaj deset pomladi. Od tedaj je prevzela vso skrb zanjema. Zlata mamica, koliko se je trudila ž njimi! Ves Dinan, slikovito bretonsko mesto, se ji je čudil, da zmore toliko skrb. Sicer je bil odločen za varuha stric Georges, pa se ni mnogo zmenil zanje in je prepuščal skrb vdovi sami.

Do tedaj se je naša sestra lahko mirno igrala s svojim jagenjčkom v družbi bratov in sester. Včasih se jim je pridružil sosedov Pierre, lep, ljubezniv deček, in takrat je bilo še bolj veselo. Polni so jih bili domači logi, polni travniki in vsak je z zadovoljstvom opazoval cvetoče obrazke. Marsikdo se je obrnil do matere in ji priznal: "Kako ste srečni!"

Najrajši se je pa deklica mudila na vrtu, kjer je imela svojo lastno gredico, da je po mili volji gojila na njej cvetlice. To so ji bili najlepši trenotki življenja, tako se ji zdi: med cveticami... "Ti sama si najlepši cvet med cvetovi," ji je dejal nekoč starej-

Slika iz misijonskega življenja.
(Dalje.)

Sal. Br. Martin Berlec.

ši brat, pa ni razumela, kaj hoče reči. Nekoč je bila bolna in je morala cel teden ležati. Kako ji je bilo hudo, ker je mislila, da se bodo vse cvetke posušile med tem. Kako se je pa začudila, ko je šla po prestani bolezn prvič pogledat na vrt in je našla vse zelenje in cvetje v najbujnejši rasti. Toda brž je bila zastavica rešena, ko je zapazila za cipresnim grmičem napol skrito trojico: Gastona, Louisa, Estelle... Zadnja je držala v roki majhno škropilnico in zaklicala: "Poglej, Hortense, ali niso lepe?"

In res so bile. Rosne kapljice so v jutranjem solncu blestele na njih, kakor bi bile okrašene z diamanti in najdražjimi biseri. Tem biserom so se pa pridružili še drugi: solze hvaležnosti v očeh mame Hortense!...

Ko je napočila dvanajsta jesen v njenem življenju, jo je poslala mati v samostansko šolo v St. Malo. Oba brata sta že poprej odšla vsak na svojo stran v za nju primerne šole.

V zavodu se ji je odprl čisto nov, doslej popolnoma nepoznan svet. V predstojnicah je našla dobre voditeljice, ki so dobro poznale značaje v varstvo jim izročeni deklic. Mlado, živahno Hortenso so vzljubile z vso materinsko ljubeznijo, ona jim je pa njihovo ljubezen vračala in se jim v vsem zaupala. To je bila njena sreča, kar je prav za prav šele pozneje spoznala. Zakaj med tovarišicami si je pridobila dovolj prijateljic, toda med njimi se je našla tudi marsikatera, ki ji življenje v zavodu z natančno določenim dnevnim redom ni bilo všeč in si je želela čimprej ven v svet. Tudi nji so začele nekatere slikati življenje v zavodu v temnih barvah, tam zunaj so pa videle vse v najlepših, najbolj bujnih slikah.

Hortense je razodela vse to se-

stri Emiliji, svoji največji zaupnici, ki ji je znala pomiriti srce. Povedala ji je, kako se skozi barvano steklo, skozi katero gledajo otroci, vidi vse lepše, nego je v resnici, in kako si je že marsikateri metuljček opalil peroti, ako je preveč zaupal zgodnjemu pomladanskemu solncu.

Hortense je bila pomirjena in se ni več menila za vabljuje besede tovarišic, čeprav so jo odslej nekatere imele za hinavko in so se je pričele ogibati. Prave prijateljice so ji pa le ostale in to ji je bilo dovolj.

Leta so tekla in življenje v zavodu je hitro minilo. Poslovila se je od zavoda in se vrnila domov v Dinan. Iz majhne deklice se je bila razvila mlada gospodična. Dobro je čutila, da se marsikatero oko obrača za njo. Zlasti prijatelj mladih dni, sosedov Pierre, je zopet pogosteje in pogosteje prihajal k njim na obisk. Razvil se je bil v lepega mladeniča, a sicer je bil prejšnji ljubeznivi tovariš: dober dečko v vseh rečeh, veren sin globoko verne Bretonke. Vsak čas je imel postati dedič velike očetove trgovine.

Tovarišice so zavidale Hortensi, ali ona se niti zavedala ni, zakaj zahaja Pierre k njim.

"Zavoljo tebe," ji je povedal nekoč Louis, pa ona se je samo vprašujoče nasmehnila. Zavedala se je, da ga je prehitel drug ženin, ki jo že nekaj let kliče k sebi v samostansko življenje. Globoko sicer ceni sosedovega, ve, da je dober fant, pošten, pa še bogat poleg tega, toda kaj je vse to v primeri s tem, kar ji nudi nebeski Ženin?...

Toda, kako naj želje svojega srca razodene? Težka, ah, težka naloga! Mamici bi že še odkrila svoje srce, toda Louisu, ki tako ljubi svet, stricu Georgesu, ki je sicer dober mož, pa vendar tako

malo ceni to, kar je njej nad vse drago? . . .

Da bi bil vsaj še živ njen ljubi Gaston, pa, oh, ni ga več! Že je nekaj let, kar ga pokriva neznani grob ob Somme. Nikoli ne bo pozabila sporočila njegovega vojnega tovariša:

"Naslonjen name mi šepeta zadnje pozdrave za vas, počasi, v pretrganih besedah, kakor svetiljka, v kateri pojema olje. Iz prsi mu curlja kri, ki je ne more ustaviti zasilna obveza. Bled je v lice, a oči mu žare, me bodre k višjim idealom, ki jih je njegovim očem odmaknila kruta vojska v nedosegljive dalje. Zroč v ožarjeno večerno nebo šepete: Ko bi se mogel darovati Gospodu v njegovi sveti službi, ko bi mogel pred smrtjo darovati vsaj eno sveto mašo! Tako blizu sem že bil svojemu prekrasnemu cilju. . . Sprejmi, Gospod, mojo dobro voljo . . ., reši Francijo . . . Zapisujem njegove zadnje besede. Še en pogled name . . ., skuša se dvigniti . . ., pade nazaj — žrtev vojske . . .

Tako in podobno se je glasilo pismo. Tako je odšel njen ljubi bratec, ki je s tako gorečnostjo študiral bogoslovje . . .

Takrat je bilo, ko je v njej dozorel končni sklep: Namesto brata se hoče ona darovati Gospodu. Da, v misijone pojde, da s tem doprinese toliko večjo žrtev Neskončnemu, ne samo za rešitev neumrjočih duš ubogih poganov, temveč tudi žrtev na altar domovine . . .

"Oh, sestra Virginija, zakasnili sva se," je nenadno prekinila tek pripovedovanja, "solnce nama pošilja že poslednje pozdrave in toliko dela naju še čaka."

"Res je," je odgovorila sestra Virginija, "predolgo sva se mudili."

Planeta kvišku, da bi odhiteli po opravkih, ko nenadoma stoji pred njima sestra Celestina vsa zasopljena in vznemirjenje se ji bere na obrazu.

"Povsod sem vaju že iskala.

Pojdita hitro k častiti materi, nekaj važnega ima za vaju."

Ta novica ju je v prvem trenutku vznemirila. Pa pomislili sta, da kdor zaupa v Gospoda, se mu vse obrne v dobro, in sta vdani hiteli v sobo matere predstojnice.

Bolj in bolj se je mračilo. Kres-

nice so poletavale po vrtu, veliki skržati so se oglasili po bližnjem drevju, murni so oznanjali mirno noč in žabe so obhajale veselo svatbo, saj je bil to njihov dan — dan po dežju.

(Dalje prih.)

Rev. P. Evstahij Berlec, O.F.M.:

Nebesa.

Nebesa, božji večni dom,
Najvišjega prestol žari,
V svetlobi lastni Bog živi. . .

Gospodu, upam, peval bom,
v očetovsko mu lice zroč,
brez konca hvalil blago moč!

Nebesa! O, ljubezni med
iz božjih se cedi cvetov,
v satje izvoljenih duhov. . .

Nebo! Besede vseh besed,
želje srca presega vse
in blaženstvo obsega vse.

Koledar Ave Maria

ZA 1927

je že izšel. Razpošilja se obenem s to slavnostno številko Ave Maria.

Sezite pridno po njem — je lep!

Na misijone v Indijo.

Sal. Br. Martin Berlec.
(Konec.)

OLNI zanimivosti so naši izprehodi. Dečki prepevajo pesmi, mi pa skušamo s prijetnim združevati koristno: pridobiti si kakega pogana, naj bo že star ali mlad, svetle ali temnobakrene kože. Bližajo se nam včasih s strahom, včasih z zaupanjem. Lasje jim štrle kvišku, oči se jim pa svetijo, saj vidijo v naših rokah "ka dur" in "medal" — podobice in svetinjice — za katere se vsi od kraja pulijo. Če bi jih imel ne vem koliko, v kratkem času bi vse razdal. Pa je treba razlagati, da je to Odrešenik sveta, to Mati Božja itd. Z velikim začudenjem poslušajo te nove reči. Eden ali drugi od nas, ki že bolj razume indijski jezik, jih kar ob takih prilikah začne učiti delati križ, in izrekati krščanski pozdrav. . .

Ko pa odhajamo, se sliši od vseh strani: "Khublei, khublei — izraz, ki velja za pozdrav, a ima ne vem koliko različnih pomenov.

To je ena solnčna slika v našem življenju. Seveda se to more vršiti samo v toplem letnem času in še tak čas nas je nekoč pošteno namočil dež, ko smo bili na potu v neko vas. Tam smo obhajali prav lepo popoldansko službo božjo. Najsvetejše je bilo izpostavljeno v hiši neke poganke, ki do takrat ni hotela nič slišati o krščanski veri, pa kmalu nato je zaprosila, da bi bila sprejeta med katehumene. Z nami je bilo več kristijanov iz Shillonga, ki so poleg naših misijonarjev imeli navdušene govore na svoje poganske rojake — ti so pa poslušali z očmi, z ušesi in usti. Potem je zacingljajal zvonček, mi smo pripognili kolena, oni pa — matere z otroci na hrbtu kot pri nas ciganke, možakarji s čiki v ustih, otroci po vejah visokih dreves —

so gledali na prizor, ki se je prvič odigral pred njihovimi očmi: Jezus blagoslavlja svoje, tudi tiste, ki ga še ne poznajo. Taki prizori imajo veliko moč na te ljudi, ker tako se uče spoznavati lepoto naše svete vere. In v mnogih srcih zmaguje milost božja, v nekaterih naravnost čudežno.

Na sprehodih vidimo tudi mnogo kamnov raznih oblik, a brez vsake kamnoseške umetnosti, pod katerimi hranijo pepel umrlih prednikov, katere imajo v veliki časti. Sploh se duhov zelo boje. Mnogi blagrujejo nas, češ: srečni, ker se ničesar ne bojite. Oni se predvsem boje hudobnega duha, ki ga zlasti nekateri zelo časte pod imenom "thlen." Nekdaj so mu lovili glave, zdaj je pa to pod smrtno kaznijo prepovedano. Vendar naskrivaj ponoči ni varno hoditi po gotovih krajih. Seveda se vse to ne more popisati v nekaterih stavkih.

Povedal sem že, da nas je tisti dan namočil dež — v suhem letnem času nekaj nenavadnega. Drugo jutro je pa bilo nebo čisto kot oko nedolžnega deteta. Zgodi se tudi, da pada dež, obenem pa sijejo svetle zvezde na nebu. Zopet drugikrat se čudovito lepo bliska ponoči, da se ne da popisati. Assam je res čudovit svet in to pomeni tudi njegovo ime.

Kakor sem že omenil, je sedaj, ko to pišem, pred vrati Velika noč. Imamo vsa cerkvena opravila velikonočnega časa, zlasti velikega tedna. Verniki radi pridejo v cerkev, pa tudi pogani. Neki pogan, ki je iz radovednosti prišel pogledat, kaj se godi, je z začudenjem gledal, zakaj so vsi kipi zagrnjeni. Radovedno je vprašal: Zakaj imate vašega Boga zagrnjenega, ali ga ne mislite več častiti? Ko bi čakal, da bi ga mogli poučiti, da bi zvedel resnico o Resnici! Toda kaj, ko mnogi, ka-

kor svoj čas judje, trdovratno maše ušesa. . .

Na cvetno nedeljo je pa bilo prav tolažljivo gledati množico, ki je hitela po palme in se razvrstila v dolgo procesijo. Toda nehote postane misijonarjevo srce žalostno, ko vidi toliko ovc, ki niso iz tega hleva, ki pa tudi nimajo niti smisla za razumevanje, da jih čaka v "Church Divine Saviour" On, ki je iz ljubezni do duš pretil svojo presveto Kri. . .

O, še je Jezus žejen neumrjčih duš in misijonarji bi mu radi še bolj gasili to žejo, ko bi le imeli več sredstev in pripomočkov. Vendar ne misli, dragi rojak, draga rojakinja, da to zato pišem, da bi te nadlegoval. Nikakor ne. Sem človek, ki noče nikomur delati nadlege. Najmanj pa vam, ameriški katoličani, ki imate sami toliko cerkvenih in pobožnih ustanov podpinati. Podpirate itak tudi misijone v poganskih deželah nad vse požrtvovalno, sam Bog vas blagoslavlja pri vaših žrtvah! Da pa ta delavna ljubezen ne ohladi, je prav in potrebno, pogosto spominjati in opominjati verno katoliško javnost, naj ne pozabi velikega dela svete Cerkve, ki ga opravlja v poganskih zemljah.

Brez stalne in izdatne pomoči iz krščanskih dežel, iz katoliške domovine, bi misijonarji ne mogli dolgo žeti uspehov. Gospod Bog hoče, da vsak katoličan po svojih močeh prispeva za veliko skupno delo — z molitvijo in z darovi — da tako vsi skupaj misijonarimo in vodimo duše k Bogu.

Veliko in vzvišeno delo je to. Naša mati Cerkev ga vrši po vsej zemeljski obli z lepimi uspehi. O, da bi se mi vsi vedno in povsod zavedali časti in sreče, da smo otroci te velike matere, te vodnice milijonov in milijonov v nebeško domovino. . .

Imelda: Ljuba Mati božja je služila Gospodu v templju že, ko je bila tri leta stara, in Margareta, ogerska princezinja, je bila z dvanajstimi leti že redovnica sv. Dominika. O mama, kdaj bom smela še jaz obleči redovno haljo?

Castora: Kmalu, otrok moj. — Pokliči mi teto (Massima hitro neopažena odide) in se igra z Marjetico! (Imelda odide.)

X. prizor.

Castora (s sklenjenimi rokami): O Mati, moja Gospa, kakega otroka si mi podarila. Ves naj bo tvoja lastnina — tebi ga zopet izročim. (Zgodovinsko.)

Massima (vstopi razburjena): Poslušala sem tvoj pogovor z Imeldo. Kaki izbruhi!

Castora: Velika ljubezen mora izbruhniti kot ogenj; najti mora prosto pot.

Massima: Toda te zmedene misli in besede otroka!

Castora: Srce brez ljubezni ne more razumeti jezika ljubezni.

Massima: Pa pomisli vendar malo na Imeldino starost, prav za prav na njeno mladost.

Castora: Ljubega Boga ne moremo prezgodaj ljubiti. Čim prej — tem bolje.

Massima: Torej tega desetletnega otroka hočeš pustiti k sv. obhajilu in mu dovoliti vstop v samostan?

Castora: Gotovo. Če bi bilo samo od mene odvisno, bi pustila Imeldo že davno k mizi Gospodovi. Zveličar kliče vse, prav vse: "Pridite k meni vsi" — in ne izključuje otrok. Komu drugemu naj jih zaupamo, če ne božjemu Prijatelju otrok?

Massima: Otroci ne razumejo te skrivnosti.

Castora: Če so premajhni, da bi popolnoma razumeli, niso premajhni, da bi ljubili. Če bi hoteli čakati tako dolgo, da bi razumeli Gospodovo ljubezen, bi se vso božjo večnost ne smeli približati

sveti mizi. Ne, ne, Massima, pustimo otroke k Zveličarju, preden jih vjame svet v svoje mreže in preden jim ukrade z nedolžnostjo vred otroško veselje. Gorje otrokom, ki so prej vzljubili greh nego Zveličarja. Kako težko življenje jih čaka!

Massima: O kakem razumevanju te skrivnosti ni vredno, da bi človek govoril — otroci ne vedo v tej starosti sploh nič o Bogu.

Castora: Tvoje mnenje je sicer popolnoma napačno, a ne glede na to rečem: tudi če bi otroci o Bogu nič ne vedeli — ljubi Bog ve zanje. Zveličar je poklical pred vsem otroke in otroške duše k sebi. Božje Deje je kralj otrok in nedolžni otročiči obdajajo njegove jaslice kot prvi mučenci.

Massima: Otroci so preveč lahkomiselni.

Castora: Prav zato pa potrebujejo opore. Jezus je moč slabotnih.

Massima: Zgodnje sveto obhajilo izpodkopuje otrokovo veselost.

Castora: Zveličar je veselje angelov in navdaja nedolžne duše s sladkostjo nebeškega veselja. Pa povej sama, ali nima nedolžnost predpravice za najčistejše veselje? — Massima, druge stvari so, ki izpodkopujejo otroško veselost.

Massima: Nikar se ne trudi. Nikdar me ne boš pridobila za svoje nazore. Naju ločijo temeljne misli. Ta prepad se ne da premestiti s tvojimi šibkimi dokazi. Sadovi tvojega vzgajanja bodo grenki in žalostni. — Kam boš torej peljala Imeldo?

Castora (zelo resno, s poudarkom): Z milostjo božjo in pod Marijinim varstvom — v nebesa! (Zastor.)

DRUGO DEJANJE.

Ista soba kot v prvem dejanju.

1. prizor.

Massima (vstopi s pismom v roki): Torej Castora se hoče vrniti še danes. Škoda, da ne pove ure. — Imelda! (Se ozira okrog):

Imelda! Kje neki tiči zopet?

Marjetica (vstopi).

Massima: Kje je Imelda? Teta Castora se vrne že danes. — Ker ni napovedala ure in ker je vreme tako krasno, bomo šle vse tri zdaj na izprehod. Pokliči hitro Imeldo.

Merjetica: Ne bo mi je treba dolgo iskati. Imelda pozna le dvoje priljubljenih koticov, ki sem jih končno vendarle odkrila: ali kleči pred tabernakljem ali pa v utici pred Marijinim kipom.

Massima: Če jo najdeš na karem izmed teh dveh krajev, ne bo šla za kazen z nami na izprehod, (zaničljivo) ampak bo lepo doma vdihavala nebeški zrak.

II. prizor.

Imelda (vstopi).

Marjetica: Ravno sem te hotela poklicati. Mama je vprašala po tebi. (Odide.)

Imelda (ljubeznivo): Tukaj sem, teta!

Massima (strogo): "Kje si bila?"

Imelda: "Iskala sem njega, ki ga moja duša ljubi. On je pri nas vse dni do konca sveta; moje oči in moje sree naj se mudi tam vse dni življenja. Ohčevanje ž njim nima nič grenkega, njegova družba nič neprijetnega, ampak samo radost in veselje." (Sv. pismo.)

Massima: Pusti to brezmiselno klepetanje! Kje si bila?

Imelda: Sedela sem v njegovi senci, po kateri sem hrepenela." (Vis. pes.)

Massima: Vendar končno pametna beseda! Torej v Marijini utici?

Imelda: Ne, teta, v kapeli, pri nogah . . .

Massima (jo prekine): Za kazen ves dan ne smeš iz hiše! Ne drzni se danes še enkrat obiskati kapelo ali pa Marijino utico! Strogo ti prepovem in pričakujem pokorščino. — Tam vzemi ročno delo; tu je tvoja knjiga. Midve z Marjetico greva zdaj na izprehod. (Odide.)

Imelda (vzame ročno delo in prične šivati).

IMELDA.

Pruredil:

P. Krizostom Sekovanič, O.F.M.

Igra v štirih dejanjih.

(Dalje)

Massima: Prej naj še pregledam nalogi. (Pregleduje. Po kratkem odmoru): Imeldin zvezek je naravnost vzoren. Kaka dovršena pisava in kako je vse čisto, snažno.

Castora (smehljaje): Pobožnost je pač za vsako stvar koristna. Božja ljubezen in pametna služba božja še nikoli nista ovirali zemeljskega napredka in zemeljske sreče.

Massima: O ta duh pobožnosti! Kako se upira celi moji naravi! (Zapazi v obeh zvezkih črki A.M. — jezna vrže zvezka na mizo): Še pisati ne moreta brez pobožnosti! "Ave Maria" na koncu Marjetičine in Imeldine naloge! (Odpre vrata in zakliče): Marjetica! Imelda!

VIII. prizor.

Marjetica in Imelda vstopita.

Marjetica: Mama, tu je tvoja Marjetica!

Imelda: Teta, klicala si naju.

Massima (jezno): Marjetica, kaj si napisala tu?

Marjetica: To je Imeldin pozdrav. Jaz pošiljam pozdrave samo tebi, mamica.

Massima: To sem pričakovala. (Imeldi): Imelda, kako si drzneš napisati v Marjetičin zvezek ti dve črki?! (Ji kaže odprti zvezek.)

Marjetica (se tiho izplazi iz sobe).

Imelda (ljubeznivo): Teta, tega znamenja nisem napisala jaz.

Castora: Zdi se mi, da kaže Marjetičin zvezek v nekem drugem oziru Imeldin pečat.

Massima (zaničljivo): Na istih

ustih torej božje besede in — laž.

Castora (odločno): Imelda ne laže.

Massima: Seveda, seveda, noben madež ne sme pasti na golo bičico. — Kje je Marjetica? (Odide.)

XI. prizor.

Castora (ljubeznivo resna): Imelda, kako je prišlo to znamenje v Marjetičin zvezek? Zakaj nisi hotela teti Massimi te stvari pojasniti?

Imelda: Govorila bi neresnico ali pa bi morala odkriti Marjetičine napake — kako naj bi se pa potem Zveličar z veseljem mudil v mojih ustih pri prvem svetem obhajilu?

Castora: Prav. Bodi dobra in ljubezniva nasproti teti in Marjetici. — Povem naj ti še, da namerjam v par dneh odpotovati. Med tem vaju bo poučevala teta.

Imelda: Kam pa greš, mama?

Castora (sede): To boš izvedela kasneje. Povej mi, kaj boš delala, ko mene ne bo pri tebi?

Imelda: Mama, saj imam še eno mater, nebeško Mater. In veš, ljuba mama, "če tudi hodim sredi smrtne sence, se nič ne bojim, ker si ti pri meni." (Psalm.)

Castora (smehljaje): Mene pa ne bo pri tebi.

Imelda: Tako tudi mislila nisem. "Gospod me vlada. Nič mi ne bo manjkalo. Svojim angelom je zapovedal, naj me varujejo na vseh potih. — S svojimi peroti te bo senčil, pod njegovimi peroti boš varna." (Psalm.)

Castora: Dete, ali imaš morda pred mojim odhodom kako željo?

Imelda: Ljuba mamica, o, kdaj

se bom smela približati tja, kdaj bom smela prejeti sv. obhajilo?

Castora: Ljubica moja, pre-majhna si še.

Imelda (veselo poskoči): O, mama, potem smem, potem smem že zdaj. Ti veš, da je rekel ljubi Odrešenik: "Pustite male k meni priti!" Mama, saj smem, smem?!

Castora: Pa tako zelo majhna kot si ti?

Imelda: "In nikar jim ne branite! In nikar jim ne branite!" Mama, Gospod je zaščitnik malih.

Massima (tiho vstopi in neopazena posluša).

Imelda (sklene ročice in moli): Majhno je moje srce.

Vstopiti vanje nihče ne sme, kot Jezus edino le ti. —

Po tebi samo mi srce hrepeni. (Sede.) Toda, mama, povej mi, kako moremo Jezusa v srce prejeti ne da bi pri tem umrli? (To Imeldino vprašanje je zgodovinsko.) Zdi se mi, da bom po prvem sv. obhajilu odšla takoj z Zveličarjem v nebesa.

Castora (se prestrašena skloni): Imelda!

Imelda: Kako lepo mora biti z Jezusom v srcu stopiti v večnost. Potem končamo na zemlji molitev: "Hvalite Gospoda, ker je dober," in nadaljujemo z angeli v nebesih: "Celo večnost traja njegovo usmiljenje." (Ps.) in zahvaljevali se mu bomo celo brezkončno večnost. V nebesih bom sledila Jagnjetu, kamorkoli bo šel in bom pela pesem, ki je nihče drugi ne zna peti. Mama, v nebesih hočem biti pri redovnicah. O ljuba moja mamica, kdaj bom smela iti k sestram?

Castora: Ali hočeš res že zdaj v samostanu služiti Gospodu?

Massima (se vrne čez nekaj trenutkov z majhnim okrepčilom na krožniku in z igračo): Tu imaš malo južino. Igraš se tudi lahko nekoliko. (Postavi oboje na mizo in odide.)

III. prizor.

Imelda (šiva; govori v kratkih presledkih): Zveličar v tabernaklju je tudi sam . . . "K tebi, Gospod, dvigam svojo dušo; moj Bog, v tebe upam! — Poglej name in usmili se me; zakaj sama sem in uboga . . . Ti si mi vzel moje veselje. Naredili so me za izvržek in ne vem, kje je izhod . . . Težave mojega srca so mnogoštevilne; iz mojih težav me reši, Gospod! Varuj me v senci svojih peroti!"

(Imelda se poglobi v svoje delo. Rdeča luč. V ozadju prav lahka, skrivnostna godba s petjem v tonu psalmov):

"Angelis suis Deus mandavit de te, * ut custodiant te in omnibus viis tuis."

"In manibus portabunt te, * ne forte offendas ad lapidem pedem tuum."

Imelda (vesela): "Kdor stanuje v varstvu Najvišjega, govori Gospodu: Ti si moj branitelj, moje pribežališče, moj Bog." (Ps.) — "Gospod je moja luč in moje zveličanje — koga naj se bojim? Gospod je čuvaj mojega življenja — pred kom naj trepetam? Če me zapustita oče in mati — Gospod me bo sprejel."

Majhno je moje srce.

Vstopiti vanje nihče ne sme,

kot Jezus edino le ti,

ki zate srce mi gori.

"Samo po enem hrepenim, samo to želim, da bi prebivala v hiši Gospodovi vse dni življenja." (Psalm.)

IV. prizor.

Ana (vstopi z metlo v roki. Začudena): Grofinja Imelda! Oprostite; — mislila sem, da ni nikogar tu. Hotela sem vrediti to sobo.

Imelda (skoči kvišku): O to je pa res lepo! Kajne, saj ti smem pomagati. Daj mi predpasnik!

Ana (prestrašena): Ne, ne, kaj če bi to videla Donna Massima!

Imelda: Daj, prosim! Marjetica bi seveda ne smela pomagati, toda jaz sem kaznovana in smem menda vendar opravljati kako kaznjenčevo delo. Ti ne veš, kako mi je tako delo všeč.

Ana: No, naj bo. (Opaše Imeldi svoj predpasnik; smehlja je:) To naj bi videla zdaj vaša ljuba mamica!

Imelda: Vem, kdo to vidi. "Glej Zveličar stoji za steno, gleda skozi okno" (vis. pes.) in "moje oči so obrnjene vedno v Gospoda." (Ps.) Da, moje oči, moje srce naj bi se tam mudilo vse dni mojega življenja. (Pometa, briše prah, čisti in vrejuje predmete itd.) Kajne, Ana, tako je pomagal mali Jezus božji Materi?

Ana: Da, otrok. Jezušček je sledil nebeški Gospe, pobiral je deščice, ki so padale sv. Jožefu na tla pri njegovem delu, hodil je k studencu z vrčem po vodo in opravljal vsa taka dela, ki jih opravljajo ubogi, pridni otroci v hiši svojih staršev.

Imelda: O kako rada bi bila siromašen otrok! Rada bi imela majčkeno, ubožno sobico; veš tako, kot jih imajo sestre v samostanu. (Pospravlja in vrejuje z veliko gorečnostjo). — Ana, prosim, povej mi še enkrat ono lepo zgodbo o malem Tarciziju. Tako lepo je ne zna nihče pripovedovati, kot ti.

Ana: Poslušaj! Sveti Tarcizij je bil majhen krščanski deček.

Imelda: Tako velik kot jaz?

Ana: Da, prav tako velik kot vi. — V tistih časih so hudobni poganski cesarji kristijane preganjali, jih lovili in zapirali. Zgodilo se je, da je bilo nekoč zelo mnogo kristijanov v ječah. Naslednje jutro bi morali umreti mučeniške smrti. Imeli so pa veliko hrepenenje pred smrtjo še enkrat prejeti

sv. obhajilo. Toda kdo naj jim prinese nebeški Kruh?

Imelda: O to bi jaz rada storila.

Ana: Tedaj je pa šel mali Tarcizij k duhovniku, je pokleknil predenj in ga prosil, če sme on to storiti. Duhovnik je zavil presveto Skrivnost v belo tenčico in jo izročil Tarciziju. Leta pa je položil dragoceni zaklad na svoje srce in je odšel proti ječi — čisto tiho — ves potopljen v največjo srčno.

Imelda: O to je pa moralo biti mnogo angelov poleg.

Ana: Gotovo. Prav toliko, kot jih obdaja tabernakelj. — Tarcizij je došel kmalu na trg, kjer so se igrali poganski dečki. Prav takrat je zaklical njihov vodnik: "Za našo igro manjka zdaj le še eden." — "Glej, tu prihaja Tarcizij," je vskliknil drugi in dostavil: "Tarcizij, pridi in igray se z nami!" — Tarcizij pa je hotel oditi prav hitro mimo in je pritiskal angelski Kruh na svoje prsi. Dečki so zapazili, da Tarcizij nekaj skriva pod haljo in so stekli za njim. Pretepli so ga tako hudo, da se je zgrudil kot mrtev na tla. S svojimi ročicami je držal prt, v katerega je bilo zavito presveto Telo, krčevito ga je pritiskal na svoje prsi in ni mislil na nič drugega, kot samo na to, kako bi obvaroval veliko Skrivnost pred oskrunitvijo.

Imelda: Jaz bi storila drugače.

Ana: Tako? No, kaj bi pa storila mala grofinja Lambertini?

Imelda: Jaz? O zavžila bi hitro presveto Gospodovo Telo — potem bi postala tabernakelj. Potem bi me dečki pač lahko ubili in angeli bi me odnesli naravnost v nebesa.

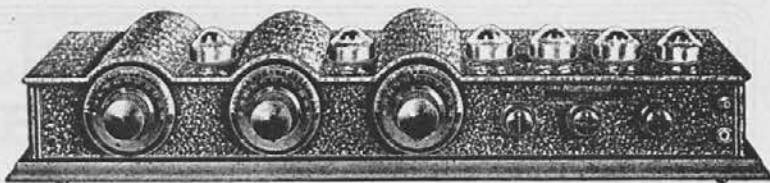
Ana: Kaj bi pa rekla k temu tvoja mamica?

Imelda (preudarja je): Mama? — O mama bi rekla: Imelda ni umrla, Imelda živi! Zakaj, kdor je ta Kruh, bo živel vekomaj.

Ana: In ubogi ujeti kristijani?

(Dalje prih.)

NAŠ RADIO

Smlednik, Slovenija. — Dobivam redno Vaš list Ave Maria. Ko ga jaz preberem, roma po fari od hiše do hiše in povsod ga z največjim veseljem bero. Razglednic od Vaše Marije Pomagaj bi pa moral imeti toliko, kolikor je hiš v smleški fari, da bi vsem ustregel. Vsak prosi zanje. Toda razume se, da ostanejo njihove prošnje neuslišane, ker razglednic nimam.

Z velikim zanimanjem prebiramo poročila o napredku Vaših ameriških Brezizij. Veseli nas, da je pobožnost do Marije Pomagaj med ameriški rojaki tako živa in delavna. Pa tudi pri nas je ljubezen do Marije še vedno na višku. To se letos zlasti očitno javlja v premnogih romanjih k raznim Marijinim svetiščem, ki so vsa prav dobro obiskana. Precej nas je šlo v juliju na Trsat. Romarji so imeli pripravljena prenočišča, pa nihče ni hotel iti počivat, češ: saj nam bo tako prehitro minil čas bivanja pri Mariji. Dobro obiskano je bilo tudi drugo romanje na Trsat 14. in 15. avgusta. Tudi Višarje so bile že enkrat letos polne naših romarjev, pa jih je še precej, ki na vsak način hočejo tudi še letos iti. Prve dni septembra jih pa odpelje vlak na Sveto Goro nič manj ko 1186. To je vse jasen dokaz, da ostane Marija še nadalje Kraljica Slovencev.

Smleška župnija je dobila novega župnika, gospoda Jožefa Cegnarja. Ta novica bo gotovo zanimala ameriške Smlejce. Prejšnji župnik Josip Zužek je nevarno obolel in skoraj dve leti je ostal župnija pod provizoričnim vodstvom. Z veseljem so sprejeli farani novega župnika in so izrekli nado, da ostane med njimi do groba. 21 let je upravljal gorsko župnijo Stranje pri Kamniku, leta so ga pomaknila dalje doli v dolino.

Naj napišem nekaj še od našega sosed, dobrega župnika iz Preske. Kljub številnim letom je čil in mladeniško živahen. Mladostno svež je lansko leto obhajal zlato mašo. Takrat je postal častni kanonik, ali še večje odlikovanje je bila zanj otroška ljubezen njegovih faranov, ki se je ob tej priliki pokazala. Delavci so sicer pri nas siromaki dandanes, pa so vendar kar tekmovali, kako bi svojega častitljivega gospoda tudi na zunaj počastili in razveselili.

Jeseni praznuje tukajšnja dekliška Marijina družba svojo petindvajsetletnico. Za ta jubilej so dekleta v prvi vrsti zaprosile duhovnih vaj. To je jako lepo. Marija jim bo gotovo izprosila v teh duhovnih vajah posebno obilo blagoslova.

Drugače živimo mirno naprej. Bolezni posebnih ni, umirajo večinoma le starejši ljudje. Polje kljub deževnemu vreme-

nu ne kaže ravno slabo. Hvala Bogu, da je lepo vreme zadnje tri tedne, ko spravljajo ljudje otavo.

H koncu pošiljamo vsem Amerikanecem, zlasti Smlejcem, prav iskreno bratske pozdrave. Bog živi vse!

Šavli Andrej.

Troeder, Južna Amerika. — Prečastiti gospod urednik! — Pred nekaj dnevi prinese pismonoša zavitek z mojim naslovom. Pogledam in vidim, da ste mi Vi poslali Vaš lepi list Ave Maria. Kako sem je bil vesel, Vam ne morem povedati. Še bolj vesel bo pa moj tovariš. Bog Vam bo povrnil, midva ne moreva drugače nego z molitvijo. Opravila sva že devetdnevnicu k Mali Cvetki po Vašem namenu. Še večkrat jo bova ponovila. Molitev dostikrat bolj pomaga nego tisočaki denarja.

Tu nam gre tako, kakor pač more v misijonskih krajih. Zelo smo zadovoljni in srečni, da smo tukaj. Naš zavod je bil 27. julija posvečen in 3. avgusta smo dobili prve učence. Danes jih je že 25 in vsak dan še kateri pride. Za enkrat imamo tri razrede. V drugem in tretjem je po osem učencev, ostali so vsi v prvem. Eden je star že 16 let. Zavod je zelo potreben, ker ljudje tukaj žive kot bi ne bili ljudje. O Bogu ne vedo ničesar. Po 13 let stari otroci se uče šele križ delati in Zdravo Marijo moliti. Pa še to jim gre jako težko in sproti pozabijo, kar so se pred eno minuto naučili. Pa s potrpežljivostjo in vztrajnostjo upamo doseči, da bodo tudi ti siromaki spoznali edino pravega Boga in edino zveličavno vero. Duhovnik je v našem zavodu samo eden in mora pogosto na misijonsko pot daleč med ljudi, ki so zelo raztreseni. Nekateri so jako veseli, da po dolgem času zopet enkrat vidijo duhovnika, drugi ga pa odpravijo na precej neprijazen način.

Goljufov in potepuhov tod okoli ne manjka. Tako je prišel pred kratkim k nam nepoznan človek, ki je trdil, da je misijonski škof. Zahteval je od nas raznih dovoljenj in priporočil. Seveda jih ni dobil, ker se mu je na prvi pogled videlo, da vse skupaj ni nič res. Toda malo pozneje smo zvedeli, da hodi okrog s podpisom našega predstojnika — kje ga je dobil in kako, to ve sam Bog. Imel je tudi priporočila od svetnih oblasti. Do teh je tu jako lahko priti — treba je samo dati svoto denarja, pa ti podpišejo vse, karkoli se zmisliš. — Kako težko je v takih krajih delovati, si vsakdo lahko sam misli. Toda samo to prosimo, da nam Bog pošlje še več delavcev v svoj vinograd, vse drugo se bo potem z njegovo pomočjo naredilo.

Končno prav lepe pozdrave vsem bra-

tom Slovincem, ki bero Ave Marijo, in še enkrat tisočkrat Bog plačaj za poslano!

Anton Jakša, salezijanec.

Gorje pri Bledu. — Prečastiti gospodje! — Prejel sem Vaš list Ave Maria in sem ga prav vesel. Posebno so ga pa veseli naši Orli, ki pridejo po vsako številko sproti, da jo bero. Gre redno od rok do rok. Zal, nisem prejel vseh števil in tudi poročate, da jih nimate več, ker so Vam pošle. Hvala tudi za Koledar, ki roma sedaj po fari od hiše do hiše. — Pozdravljeni!

Vdani Franc Knific.

Soudan, Minn. — Glede lista sem Vam sporočila, kako je z mojo naročnino. Ni mi lahko, ker je družina velika, drago pa vse tako, da se človek komaj pošteno preživi. Vendar bom natanko poravnala. — Oh, kako ste v Chicagi srečni, da imate v svoji sredi prevzvišenega ljubljanskega škofa dr. Jegliča! O, kako bi jih jaz rada videla! Oni so me birmali v starem kraju. Ko sem jih na sliki zagledala, sem se kar zjokala. Kako so starček še pri moči! Hvala Bogu! Jaz jih pristrčno pozdravljam in vse goste iz starega kraja. Dobrodošli v naši deželi! — Jaz se bom pa zadovoljila samo s kakim spominčkom od evharističnega kongresa, za katerega sem si priporočila. Lep pozdrav! — Marija Prus.

NOVA KNJIGA.

Ameriška Zgodovina. Po najboljših virih priredil za Slovence L. J. P., Cleveland, O., 1926. (American Home Publishing Co.) Cena 75 centov.

Knjiga šteje 236 strani, tiskana je na lepem papirju, z različnim tiskom, še dosti lepo slovenščino. Vsa zunanja oprema je prav čedna.

V predgovoru pravi pisatelj: V Združenih državah je do 250,00 Slovencev, ki doslej še niso imeli prilike čitati zanesljivo in točno knjigo o ameriški zgodovini. — In vendar je dolžnost nas vseh, ki smo si Ameriko izbrali za svojo drugo domovino, da smo vsaj deloma poučeni o vseh važnejših dogodkih interesantne ameriške zgodovine.

Knjigo pozdravljamo in jo vsem tople priporočamo. V podrobno oceno tega dela se pa tu ne mislimo spuščati.

LOUIS PRIJATELJ

— Slovenski krojač —

10550 Avenue L., So. Chicago, Ill.

Ali imate pri Vas naročen AMERIKANSKI SLOVENEK?

"AMERIKANSKI SLOVENEK" je katoliški dnevnik, ki izhaja dnevno petkrat na teden. Prinaša najnovejše svetovne in politične vesti, podučne članke in najzanimivejše povesti. List, ki je pisan za vse sloje. Stane za celo leto \$5.00, za pol leta \$2.50. Za Chicago, Kanado in Evropo \$6.00, za pol leta \$3.00.

Ako ga Vaš prijatelj ali sosed še nima, nagovorite ga, da se naroči na ta prekorsni katoliški dnevnik. Naročnino je poslati na:

Amerikanski Slovenec

1849 WEST 22nd STREET,

CHICAGO, ILLINOIS.

MOLITVENIKI, KI JIH VAM NUDI KNJIGARNA "AMER. SLOVENCA."

Angelj varih. Platno, rdeča obr... .65	Krščansko devišstvo. Nauki, vzgledi in molitve za dekleta. Usnje, zlata obreza 1.50	Pasijonski molitvenik. Premišljevanja o trpljenju in smrti našega Odrašenika. Platno, rdeča obreza75
Angelček. Molitvenik za stare in mlade. Lična, mala oblika. Vtirane usnjate platnice, zl. obr. .75	Marija, moja ljubezen. Šmarnice z molitvenikom. Platno, rdeča obreza75	Pri Jezusu. Molitvenik za obiskovanje Jezusa v sv. Evharistiji. Platno, zlata obreza75
Bele koščene platn., zl. obr.90	Marija, Kraljica src. Zelo poučna knjižica za Marijine častilce. Platno, rdeča obreza65	Vatirano usnje, zlata obreza.... 1.00
Bog med nami. Premišljevanja o presv. Zakramentu z molitvenikom. Platno, z rdečo obrezo.... 1.00	Marija, Varhinja nedolžnosti. Molitvenik za mladino. Vat. platnice z zlato obrezo..... 1.00	Priprava za smrt. Poleg molitvenika premišljevanja po sv. Alfonzu Marija Liguorski. Platno, zlata obreza 1.25
Družbenik Marijin. Molitvenik za Marijine družbe. Platno, z zlato obrezo 1.00	Usnjate platnice, zlata obreza.... 1.50	Rajski glasovi. Molitvenik male, lične oblike. Vatirano usnje, zlata obreza 1.25
Duhovni boj. Praktična premišljevanja. Platno, z zlato obrezo 1.00	Marija vrtnarica. Šmarnice..... .95	Skrbi za dušo. Usnje, zlata obreza 1.50
Filoteja. Premišljevanja o pravem krščanskem življenju z molitvenikom. Platno, rdeča obreza.... 1.00	Molitvenik za ameriške Slovence. Vtirane platnice, zlata obreza.. 1.50	Sv. Rožni venec. Poleg molitvenika premišljevanja o sv. Rožnem vencu. Platno, rdeča obr. 1.00
Getzemani in Golgota. Premišljevanje trpljenja in smrti našega Gospoda Jezusa Kristusa. Zlasti pripravna za postni čas. Platno, rdeča obreza 1.00	Bele, koščene platnice, s sliko, zlata obreza 1.50	Sveta Marjeta Marija Alakok. Molitvenik in pouk o češčenju Presv. Srca Jezusovega. Platno, rdeča obreza 1.00
Hoja za Kristusom. Usnje, zlata obreza 1.00	Usnjate platnice, zlata obreza.. 1.25	Sveta ura. Vat. usnje, zlata obr., z velikim tiskom 1.65
Iz duhovne zakladnice Tomaža Kempčana. Kratka premišljevanja. Platno, rdeča obreza..... .45	Platnene platnice, zlata obreza 1.00	Šmarnice Arskega župnika. Razlaga lavretanskih litani. Platno, rdeča obreza 1.00
Kratko navodilo za pravo pobožnost do Materé božje. Platno, rdeča obreza75	Na Sveto Goro. Poučna premišljevanja z molitvenikom. Platno, rdeča obreza75	Zgodi se Tvoja volja. Bele in črne koščene platnice, zlata obr. 1.50
Kam greš? Bele, koščene platnice, zlata obreza 1.00	Nebesa naš dom. Mala, zelo okusna oblika. Usnje, zlata obreza.. 1.25	Vat. platnice, zlata obreza..... 1.50
Vatir. usnjate platnice, zl. obr. 1.25	Nebeška hrana. Poleg molitvenika, premišljevanja za posamezne dni v mesecu. Usnje, zlata obreza, 2 knjigi 2.00	Platnene platnice, rdeča obreza .60
	Oče naš. Koščene, bele ali rujave platnice, zlata obreza75	
	Platno, rdeča obreza25	

ZA DRUGE KNJIGE GLEJTE CENIK V "AMER. SLOVENCU", ALI PA PIŠITE PO CENIK.

Naročilu je pridjati potrebni znesek v Money Orderu, Draft čeku ali znamkah. Vsa naročila naslovite na:

Amerikanski Slovenec

1849 WEST 22nd STREET,

CHICAGO, ILLINOIS.

"A V E M A R I A"

MARTIN LAURICH

Prvi in najstarejši Slovenski trgovec s hišami in zemljišči v Chicagi, rojakom jamčim, da boste vedno pošteno postreženi. —

MARTIN LAURICH

Real Estate Office — Phone Canal 5777
1900 West 22nd Place, Chicago, Illinois.

JOHN J. POWALISZ, JR.

STATE LICENSED PLUMBER

Main and Lemont Streets, Lemont, Illinois
Phone 38 - R.

JOSEPH PERKO

2101 West 22nd Street, Chicago, Illinois
SLOVENSKA TRGOVINA S ČEVLJI. — NAJBOLJŠE BLAGO
IN ZMERNE CENE.

FRANK BANICH

1902-1904 West 22nd Street, Chicago, Illinois.
NAJVEČJA SLOVENSKA TRGOVINA Z OBLEKO.

Rojakom se priporoča za naklonjenost. — Blago razpošilja na vse kraje Z. D. in tudi v stari kraj. —

MATH KREMESEC

SLOVENSKI MESAR

1912 West 22nd Street, Chicago, Illinois
Phone Canal 6319
Zaloga svežega in prekajenega mesa.

Poklon od

FIRST NATIONAL BANK

Lemont, Illinois.

JOHN KOSMACH

EDINA SLOVENSKA TRGOVINA S ŽELEZNINO.

Vedno velika zaloga različnih barv in stekla.

JOHN KOSMACH

1804 West 22nd Street Chicago, Illinois.

Sprejema vsa stavbinska dela. Popravlja hiše. Poklada stenski papir. —
Rojaki podpirajte svojega rojaka.

**Vi ne morete biti zdravi
brez notranjega reda in čistosti.**

**Triner's Bitter
Wine**

vam očiščuje črevesje, jo ohrani čiste in v redu. Je najboljše zdravilo proti slabemu teku, zaprtju, glavobolu, nervoznosti in vsem drugim notranjim nerednostim.

Dobite ga pri vseh
drugistih.

JOSEPH TRINER CO.

1333-45 S. Ashland Ave.
Chicago, Ill.

FIDELITY ELECTRIC SHOP

FRANK SHONTA, lastnik
2049 W. 22nd St., Chicago, Ill.
Velika zaloga vseh električnih potrebščin.
Phone Canal 5190

J. N. PAZDERTZ

SLOVENSKA GROCIERIJA IN
MESNICA.
Najboljše blago in zmerne cene.
Cor. Center and Hutchison Streets,
JOLIET, ILLINOIS

MICHAEL TRINKO

PLASTERING CONTRACTOR.
Slovcem se priporoča.
2114 W. 23rd Pl., Chicago, Ill.

JOHN F. GLOMB

— FOTOGRAF in SLIKAR —
2006 W. 22nd St., Chicago, Ill.

ANDREW GLAWACH

— AUTO LIVERY —
Svoji k svojim.
Phone Canal 5889
1844 W. 22nd Pl., Chicago, Ill.

MIKE ŽELLE

SLOVENSKA GROCIERIJA
6314 St. Clair Ave., Cleveland, O.
Se priporoča v naklonjenosti